

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 21CoCsp/28/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123370733
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:6123370733.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlaticy Javorovej a členiek senátu JUDr. Bibiány Ťažiarovej a JUDr. Moniky Vozárovej v spore žalobkyne: A. B., nar. XX. XXXXXXXX XXXX, trvale bytom C. XXX, zastúpenej splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., Kuzmányho 29, 040 01 Košice, IČO: 47 234 466, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 2.151,16 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo 4. júna 2024 č. k. 11Csp/76/2023-164, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom I. a III. výroku potvrdzuje.

II. Žalobkyňa má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 2.151,16 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 2.151,16 eur od 04.08.2023 do zaplataenia, a to do 15 dní od právoplatnosti rozsudku, II. vo zvyšku úroku z omeškania žaloba zamietol, III. priznal žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 290, § 295 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), § 39, § 451 ods. 1 a 2, § 456, § 488, § 489, § 517 ods. 2, § 563 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.z.“), § 52 ods. 1, § 54 ods. 1 a 2, § 53 ods. 6 O. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmlúv, § 497, § 499, § 502 ods. 1 a 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej len „OBZ“), § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 9 ods. 2 písm. a), d), f), i), k), z), § 11 ods. 1 písm. b), g) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“), § 1a ods. 1, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len „nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z.“), § 7 ods. 1, 2 a 4, § 2 písm. u) a r), § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom ku dňu uzavretia zmlúv (ďalej len „zák. č. 250/2007 Z.z.“). Vecne dôvodil, že žalobkyňa sa žalobou zo dňa 03.08.2023, doručenou upomínaciemu súdu dňa 03.08.2023, domáhala vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného zaplatiť jej titulom vydania bezdôvodného obohatenia sumu 2.151,16 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25% ročne zo sumy 2.151,16 eur od 3.8.2023 do zaplataenia, ako aj náhradu trov konania. Žalobkyňa žalobu odôvodnila tým, že žalovaný, ktorého jedným z predmetov činnosti je poskytovanie úverov a pôžičiek, uzavrel so žalobkyňou ako spotrebiteľom dňa 16.9.2016 Zmluvu o úvere č. 237029-12235 a dňa 18.10.2016 Zmluvu o úvere č. 237898-12235. Na základe Zmluvy o úvere č. 237029-12235 došlo zo strany žalovaného vo vzťahu k žalobkyni k poskytnutiu finančných prostriedkov vo výške 3.000 eur. Žalobkyňa mala vrátiť veriteľovi

poskytnutý úver v 48-mich mesačných splátkach vo výške 189,39 eur. Odplata za úver, ktorú žalovaný označil v predmetnej zmluve ako „zmluvnú odmenu“ za poskytnutie úveru, predstavovala 126,89 eur, ktorá mala byť uhradená spolu s mesačnými splátkami. Súhrnná výška tejto odplaty predstavuje sumu 6.090,72 eur. Žalobkyňa poskytnuté finančné prostriedky využila výlučne na osobné potreby. Zo strany žalobkyne došlo na základe predmetnej zmluvy k poukázaniu plnenia žalovanému vo výške 4.298,12 eur, v rozsahu sumy 1.298,12 eur došlo k plneniu nad rámec istiny poskytnutého úveru. Na základe Zmluvy o úvere č. 237898-12235 došlo zo strany žalovaného vo vzťahu k žalobkyňi k poskytnutiu finančných prostriedkov vo výške 1.000 eur. Žalobkyňa mala vrátiť veriteľovi poskytnutý úver v 48-mich mesačných splátkach vo výške 63,13 eur. Odplata za úver, ktorá bola označená ako „zmluvná odmena“ za poskytnutý úver, bola určená na sumu 42,30 eur a mala byť uhradená spolu s mesačnými splátkami. Súhrnná výška odplaty predstavuje sumu 2.030,40 eur. Žalobkyňa poskytnuté finančné prostriedky využila výlučne na osobné potreby. Zo strany žalobkyne došlo na základe predmetnej zmluvy k poukázaniu plnenia žalovanému vo výške 1.853,04 eur, v rozsahu sumy 853,04 eur došlo k plneniu nad rámec istiny poskytnutého úveru. Zo strany žalobkyne bolo na účet žalovaného na základe predmetných zmlúv poukázané plnenie dohromady vo výške 6.151,16 eur (4.298,12 eur + 1.853,04 eur). V rozsahu sumy 2.151,16 eur tak došlo na základe oboch predmetných zmlúv zo strany žalobkyne k plneniu nad rámec istín poskytnutých úverov (3.000 eur + 1.000 eur). Žalobkyňa sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia v rozsahu poskytnutého plnenia žalovanému vo výške 2.151,16 eur. Žalobkyňa poukazovala na to, že na základe predmetných úverových zmlúv žalovaný nemal nárok na žiadne plnenie nad rámec istín poskytnutých úverov, a to z nasledujúcich dôvodov. Vzťahy založené predmetnými zmluvami o úvere sú vzťahmi spotrebiteľskými, ktoré podliehajú právnej úprave na ochranu spotrebiteľa, zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase podpisu zmlúv o úvere. Žalobkyňa ako dlžník má postavenie spotrebiteľa a žalovaný ako veriteľ postavenie dodávateľa. Spotrebiteľský charakter Zmluvy o úvere č. 237898-12235 bol potvrdený Okresným súdom Trnava, a to právoplatným rozhodnutím vydaným pod sp. zn. 60Cb/10/2021-108 zo dňa 15.6.2023. Súd v bode 27 predmetného rozhodnutia uvádza konkrétne okolnosti, na základe ktorých dospel k záveru, že Zmluva o úvere č. 237898-12235 je zmluvou spotrebiteľskou. Taktiež súd v predmetnom rozhodnutí v bode 32 konštatoval aj bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetného úveru. V rámci konania sp.zn. 60Cb/10/2021 sa veriteľ snažil vymôcť od spotrebiteľa ďalšie plnenie, ktoré mu vzhľadom na závery súdu v rozhodnutí nepatrilo, a preto súd žalobu veriteľa zamietol. Žalobkyňa v nadväznosti na vyššie uvedené poukazovala na skutočnosti týkajúce sa povahy zmluvného vzťahu úverovej zmluvy č. 237029-12235 zo dňa 16.9.2016. V záhlaví predmetnej úverovej zmluvy sa síce uvádza, že mala byť uzatvorená podľa príslušných ustanovení obchodnoprávných noriem, nakoľko žalobkyňa mala túto zmluvu uzatvárať ako fyzická osoba - podnikateľ. V skutočnosti však žalobkyňa mienila a aj reálne použila poskytnuté finančné prostriedky na osobné účely, a teda pri podpise zmluvy vystupovala ako fyzická osoba. Žalobkyňa disponuje živnostenským oprávnením, ktoré je uvedené aj v predmetnej zmluve, ale tieto informácie poskytla žalobkyňa len za účelom preukázania svojho príjmu a na žiadosť žalovaného. Žalobkyňa nemala vedomosť a ani zámer uzatvoriť zmluvu ako podnikateľ, a to z dôvodu, že finančné prostriedky potrebovala pre osobnú potrebu a nie pre potreby svojho podnikania. Tieto skutočnosti žalobkyňa uviedla aj v rámci výsluchu v konaní týkajúcom sa zmluvy o úvere č. 237898-12235. Z výsluchu vyplýva, že žalobkyňa v čase uzatvorenia zmluvy pracovala ako obchodný zástupca pre D. E. E. a všetko vybavenie (na ktoré mala údajne využiť poskytnuté finančné prostriedky) mala k dispozícii a údaje o podnikaní žalobkyňa poskytla len za účelom preskúmania jej bonity. Žalobkyňa bola teda žalovaným uvedená do omylu, o čom svedčí aj žiadosť o úver. Zo žiadosti vyplývajú nasledujúce skutočnosti: - žiadosť v hlavičke neobsahuje žiadnu zreteľnú a jasnú informáciu o tom, že sa ňou žiada o poskytnutie podnikateľského úveru; - žiadosť je hneď v úvode koncipovaná tak, že sa poskytuje fyzickej osobe, čo indikujú údaje, ktoré sa od žiadateľa hneď v bode I žiadosti vyžadujú: ako meno a priezvisko žiadateľa, rodné číslo, dátum a miesto narodenia, pohlavie, trvalá adresa, rodinný stav - uvedené je absolútne v rozpore s logikou poskytovania podnikateľského úveru, nakoľko takéto informácie jasne indikujú poskytnutie úveru pre fyzickú osobu a teda pre spotrebiteľa; - ak by na podklade tejto žiadosti mal byť úver poskytnutý podnikateľovi, na prvom mieste by veriteľ vyžadoval údaje identifikujúce podnikateľa, za ktoré rozhodne nemožno považovať údaje ako rodinný stav, miesto narodenia, rodné číslo, pohlavie a pod.; - v žiadosti sa neuvádzajú štandardné údaje označujúce podnikateľa ako žiadateľa - v rozsahu najmä obchodného mena, miesta podnikania, IČO - tieto údaje sú v žiadosti uvádzané len ako ekonomické údaje žiadateľa, čo navodzuje dojem, že slúžia len ako údaje na overenie jeho bonity, ako sa to domnievala žalobkyňa; - žiadosť evidentne a celkom preukázateľne navodzuje dojem, že úver žiada fyzická osoba a nie fyzická osoba - podnikateľ, čo vyplýva hneď z bodu I. predmetnej žiadosti; - žiadosť nevypisovala žalobkyňa ale žalovaný, a preto nemala možnosť drobným písmom nenápadne

zakomponované vyhlásenia o podnikateľskom úvere zistiť a riadne sa s ním oboznámiť. Zo strany žalovaného išlo o obchádzanie občianskoprávnych predpisov, či predpisov na ochranu spotrebiteľa a o zastretý právny úkon, ktorým žalovaný fingoval uzatvorenie zmluvy o úvere podľa Obchodného zákonníka, aj keď v skutočnosti vzhľadom na postavenie žalobkyne ako fyzickej osoby, ktorý pri uzatváraní a plnení zmluvy o úvere nekonala v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, má byť táto zmluva posudzovaná podľa Občianskeho zákonníka a podľa predpisov na ochranu spotrebiteľa, najmä zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Vzhľadom na vyššie uvedené je nutné konštatovať, že žalobkyňa poskytnutý úver využila na osobné účely a nie na nákup zariadenia kancelárie. Je viac ako zrejmé, že žalobkyňa k výkonu svojho povolania tieto nepotrebovala a finančné prostriedky preto za týmto účelom od žalovaného nikdy nežiadala. Žalobkyňa bola uvedená do omylu žalovaným, keď sa žalovaný svojím postupom pri uzatváraní zmluvy snažil obchádzať príslušné občianskoprávne predpisy ako aj osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa, čo má za následok absolútnu neplatnosť predmetnej zmluvy o úvere. Vzhľadom na totožný obsah a spôsob uzatvorenia oboch zmlúv o úvere, ktoré sú predmetom tejto žaloby, je nutné vyvodiť záver, že aj zmluva o úvere č. 237029-122335 zo dňa 16.09.2016 je zmluvou spotrebiteľskou a podlieha právnej úprave na ochranu spotrebiteľa podľa citovaných právnych predpisov rovnako ako zmluva o úvere č. 2378981-12235. Žalobkyňa ďalej uviedla, že pre absenciu uvedenia druhu spotrebiteľského úveru, doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, celkovej výšky spotrebiteľského úveru, úrokovej sadzby, ročnej percentuálnej miery nákladov a predpokladov na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov v zmluve je nutné poskytnutý úver posúdiť ako bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný tak nemá nárok na akékoľvek plnenie nad rámec ním poskytnutých finančných prostriedkov, a to ani v rozsahu tzv. zmluvnej odmeny, ktorá v skutočnosti predstavuje odplatu za poskytnuté úvery. K obligatónym náležitostiam zmluvy o úvere č. 2378981-12235 konštatoval Okresný súd Trnava vo vyššie uvedenom rozhodnutí v bode 29.,30. a 31.. Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalovaný nedodrжал zákonom vyžadované obligatórne náležitosti zmlúv, a teda žalovaný nemá nárok na akékoľvek úroky a poplatky z dôvodu bezúročných a bezpoplatkových charakterov poskytnutých úverov. Vzhľadom na totožný charakter zmluvy o úvere č. 237029-122335 a zmluvy o úvere č. 237898-12235 je nutné konštatovať rovnaký záver týkajúci sa zmluvy o úvere č. 237029-122335 o absentujúcich obligatórnych náležitostiach. Ďalším z rozporuplných ustanovení zmlúv o úvere je ustanovenie o tzv. zmluvnej odmene. Zmluva totiž neobsahuje ustanovenie o odplate, ale zmluvnej odmene, ktorá však v skutočnosti predstavuje odplatu za poskytnutý úver. Pričom v samotných zmluvách je v bode 3. a 3.1 uvedené: „3. Zmluvná odmena: 3.1. Za poskytnutie úveru sa Dlužník zaväzuje zaplatiť veriteľovi zmluvnú odmenu, ktorá predstavuje úroky za poskytnutie úveru.“ Vzhľadom na to, že predmetné zmluvy neobsahujú obligatórny údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, avšak na základe interaktívnej kalkulačky po zadaní údajov zo zmluvy výška RPMN dosahuje hodnotu 70,95 % pri oboch zmluvách o úvere. Pri zmluve o úvere č. 237029-122335 je táto odplata určená na sumu 6.090,72 eur, z čoho vyplýva, že pri istine úveru 3.000 eur bol spotrebiteľ zaviazaný k celkovej úhrade až 9.090,72 eur. Pri zmluve o úvere č. 237898-12235 je odplata určená na sumu 2.030,40 eur, z čoho vyplýva, že pri istine úveru 1.000 eura bola žalobkyňa zaviazaná k celkovej úhrade až 3.030,24 eur. Pričom v oboch prípadoch ide až o 3-násobné výšky odplát. V zmysle prehľadu priemerných odplát za poskytnutie obdobných úverov vyplýva, že v čase uzavretia predmetnej úverovej zmluvy (september 2016, október 2016) priemerná výška RPMN na finančnom trhu ako indikátor posúdenia výšky odplaty za obdobné úverové produkty dosahovala mieru v septembri 10,91 % a v októbri 10,63 % ročne a ročná úroková sadzba dosahovala v septembri hodnotu 11,88 % a v októbri hodnotu 11,39 %. V zmysle ustanovenia § 1a ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonáva ustanovenie § 53 ods. 6 O.z., platí, že celková výška odplaty (RPMN) za poskytnutie spotrebiteľského úveru nesmie prevyšovať dvojnásobok priemernej hodnoty RPMN na finančnom trhu za obdobné úverové produkty. Je teda zrejmé, že odplatu za poskytnutie predmetných úverov v miere 70,95 % ročne je potrebné považovať za dohody výrazne odporujúce zákonu (najmä ustanoveniu § 53 ods. 6 O.z.), ale zároveň výrazne odporujúce dobrým mravom, na základe čoho tak dohody o výške odplaty za poskytnutie úveru sú neplatné. V dôsledku uvedeného potom žalovaný nemá nárok na akékoľvek plnenie v rozsahu odplaty za poskytnutie úverov. Z povahy predmetných úverových zmlúv nesporne vyplýva, že sú zmluvami odplatnými. Dohody o výškach odplát za poskytnutie úverov je tak v prejednávacom prípade takou súčasťou zmlúv, odčlenením ktorých by samotné zmluvy stratili jednu zo svojich charakteristických črt. Dohody o výškach odplát za poskytnutie úverov tak nie je možné v prejednávacom prípade odčleniť od ostatného obsahu samotných úverových zmlúv. V zmysle uvedeného je potom potrebné dospieť k záveru, že ak sú dohody o výške odplát za poskytnutie úveru neplatné pre ich priamy rozpor so zákonom, potom v zmysle ustanovenia § 41 poslednej vety O.z. sa tento dôvod neplatnosti vzťahuje na celý

právny úkon - zmluvy o spotrebiteľských úveroch. Z ustanovenia § 9 ods. 19 ZoSÚ je zrejmé, že ak je neplatnou dohoda o výške odplaty za poskytnutie úveru, má to za následok neplatnosť úverovej zmluvy ako celku. Aj keď citované ustanovenie nebolo v čase uzavretia úverových zmlúv v právnom poriadku zakotvené, jeho neskoršie zakotvenie do právneho poriadku len potvrdzuje tvrdenia žalobkyne, podľa ktorých neplatnosť dohody o výške odplaty za poskytnutie úveru má za následok aj neplatnosť samotnej úverovej zmluvy ako celku. Na základe vyššie uvedených skutočností je tak potrebné dospieť k záveru, že dohody o výške odplát za poskytnutie predmetných úverov sú pre ich priamy rozpor so zákonom ako aj s dobrými mravmi neplatné, čo zakladá aj neplatnosť samotných úverových zmlúv. Žalobkyňa ďalej poukazovala na to, že predmetné úverové zmluvy je potrebné považovať za neplatné tiež s poukazom na to, že žalovaný ich uzatváral prostredníctvom F. G. H. (zmluva o úvere č. 237029-12235) a F. D. C. (zmluva o úvere č. 237898-12235) na základe plnej moci. Ak tieto zmluvy uzatvárali za žalovaného splnomocnené osoby a nie jeho vlastný štatutárny orgán, tieto údajne splnomocnené osoby mali k takejto zmluve na preukázanie ich oprávnení uzatvárať tieto zmluvy pripojiť i dohody o plnomocenstve, na podklade ktorých mali byť tieto osoby oprávnené na takéto právne úkony. Tieto dohody však neboli súčasťou zmluvných dokumentácií od uzavretí zmlúv, na základe čoho predmetné úverové zmluvy nie je možné považovať za platne uzavreté, resp. za podpísané oprávnenými - konajúcimi osobami (ustanovenie § 23 O.z.). Zároveň poukazovala žalobkyňa na to, že obe žiadosti o poskytnutie úveru mali byť uzatvárané prostredníctvom viazaného finančného agenta - D. C.. Pri jeho identifikácii však absentujú všetky potrebné údaje, ktoré sa uvádzajú pri samotnom veriteľovi - miesto podnikania, IČO a registračné číslo, ale podľa registra NBS v čase podpisov žiadostí o úver nebol zapísaný ako finančný agent a nemal oprávnenie takúto žiadosť v mene žalovaného vybavovať. Je teda otáznne, na základe akého oprávnenia postupoval, pretože takáto listina sa pri zmluvnej dokumentácii nenachádza. Z dôvodu absencie oprávnení na podpis predmetných úverových zmlúv na strane veriteľa je nutné vyhodnotiť, že predmetné zmluvy neboli uzatvorené platne, resp. že zmluvy neboli uzatvorené písomne. Vzhľadom na bezúročný a bezpoplatkový charakter poskytnutých úverov, neplatnosť odplát za poskytnutie úverov, absolútnu neplatnosť predmetných úverových zmlúv, zo strany žalobkyne bolo na účet žalovaného v zmysle predložených výpisov poukázané plnenie celkovo v sume 6.151,16 eur (4.298,12 eur + 1.853,04 eur), aj keď jej povinnosť plniť bola len vo výške 4.000 eur (3.000 eur + 1.000 eur). Záväzok žalobkyne vrátiť žalovanému poskytnuté finančné prostriedky zanikol splnením, a to s poukazom na to, že uhradila žalovanému v prípade oboch úverových zmlúv celkovo o 2.151,16 eur viac, než na čo bola povinná. V rozsahu sumy 2.151,16 eur došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobkyne. Žalovaný do dnešného dňa ani napriek výzve žalobkyne dlžnú sumu nevrátil, a preto si uplatňuje žalobkyňa aj zákonný úrok z omeškania od 3.8.2023 (nasledujúci deň po zaslaní výzvy na dobrovoľné vrátenie).

Žalovaný sa k žalobe vyjadril v tom zmysle, že popiera tvrdenia žalobkyne o povahe zmluvných vzťahov. Ako vyplýva z obsahu jednotlivých žiadostí o úver a z jednotlivých zmlúv o úvere, vo všetkých prípadoch žalobkyňa konala ako podnikateľ a žiadala o úver na podnikateľské účely. Žalobkyňa už predtým, ako vôbec došlo k uzavretiu prvej úverovej zmluvy, podnikala aj v oblasti finančného sprostredkovania, teda mala vlastné, dlhoročné profesijné skúsenosti z podnikania, na základe ktorých vedela, aký je rozdiel medzi spotrebiteľským úverom a podnikateľským úverom. Podľa Výpisu z registra finančných agentov, finančných poradcov, finančných sprostredkovateľov z iného členského štátu v sektore poistenia alebo zaistenia a finančných sprostredkovateľov z iného členského štátu v oblasti poskytovania úverov na bývanie vedeného Národnou bankou Slovenska : a) v období od 4.12.2014 do 3.1.2017 vykonávala činnosť v oblasti poskytovania úverov, úverov na bývanie a spotrebiteľských úverov a pre túto činnosť bola zapísaná aj v príslušnom podregistri; b) v období od 10.4.2015 do 3.1.2017 vykonávala činnosť v oblasti poistenia a zaistenia, prijímania vkladov a pre túto činnosť bola zapísaná aj v príslušnom podregistri. Na registráciu bolo potrebné splniť požiadavky odbornej spôsobilosti a jej prehlbovania (§ 21 a nasl. zákona č. 186/2009 Z.z.), čo potvrdzuje znalosti žalobkyne v problematike, ktorá je predmetom tohto sporu. Súčasne táto skutočnosť dostatočne aj ozrejmuje konkrétne fakty spojené s konaním žalobkyne pri uzatváraní zmluvných vzťahov, predovšetkým s nevierohodnosťou jej tvrdení o tom, o aký úver žiadala, čoho si bola a nebola vedomá a je dôležitá práve pri vymedzení pojmu „priemerný spotrebiteľ“ v konkrétnych okolnostiach prípadu vo vzťahu k tvrdeniam žalobkyne. Z konania žalobkyne, ktoré bolo opakované a aj s odstupom času 3 roky, ako aj z právneho postavenia žalobkyne ako podnikajúcej fyzickej osoby, ktorá musela preukázať odbornú spôsobilosť, možno sumarizovať, že je vylúčené, aby voči žalovanému vystupovala ako spotrebiteľ. Jednoznačne konala a vystupovala ako podnikateľský subjekt. Vyplýva to aj z jej následného správania - svoje postavenie a povahu zmluvných vzťahov začala účelovo spochybňovať až 2 resp. 5 rokov po uzavretí úverových zmlúv. Tvrdenie o následnom inom použití peňažných prostriedkov, ako tvrdila pri podaní žiadostí o úver,

nie je právnym dôvodom na zmenu právnej povahy zmluvných vzťahov, nanajvýš tak na posúdenie právnej zodpovednosti žalobkyne, či nedošlo k vylákaniu úveru uvádzaním veriteľa do omylu a či z toho nevyplývajú právne následky prejednatelne v inom type konania. K Zmluve o úvere č. 237029-12235 žalovaný uviedol, že zo žiadosti o úver zo dňa 14.9.2016 vyplýva, že žalobkyňa požiadala o úver ako podnikajúca fyzická osoba a na podnikanie - zariadenie kancelárie; zo zmluvy o úvere vyplýva, že žalobkyňa je označená ako podnikateľský subjekt, s uvedením údajov o mieste podnikania/sídle a IČO a označením registra, do ktorého je zapísaný. K Zmluve o úvere č. 237898-12235 žalovaný uviedol, že zo žiadosti o úver zo dňa 13.10.2016 vyplýva, že žalobkyňa požiadala o úver ako podnikajúca fyzická osoba; zo zmluvy o úvere vyplýva, že žalobkyňa je označená ako podnikateľský subjekt, s uvedením údajov o mieste podnikania/sídle a IČO a označením registra, do ktorého je zapísaný. Oba zmluvné vzťahy boli uzavreté vedome, dobrovoľne a slobodne. Žalobkyňa účelovo zmenila svoj postoj a začala tvrdiť niečo iné až v súdnom konaní na Okresnom súde Trnava s cieľom dosiahnuť z takejto zmeny vo svojich tvrdeniach výhodu. Nedáva žiadne relevantné zdôvodnenie to, aby žalobkyňa ani počas 7 rokov nezačala tvrdiť niečo iné a spravila tak len a až v súvislosti so súdnym konaním voči nej. Žalovaný popiera tvrdenia žalobkyne o odmene za poskytnuté úvery a jej primeranosť. Pre účely popretia tvrdenia žalobkyne ohľadne výšky úrokov a pri použití štandardného vzorca pre výpočet úrokovej sadzby, úroková sadzba pri oboch zmluvách o úvere je 31,93 %, pričom ide podľa žalovaného o primeranú hodnotu. Žalovaný popiera tvrdenia žalobkyne o spotrebiteľskej povahe vzájomných vzťahoch, a teda aj tvrdenia o chýbajúcich náležitostiach zmlúv o úveroch podľa zákona č. 129/2010 Z.z., pretože pre použitie uvedeného zákona neboli splnené zákonné podmienky jeho vecnej pôsobnosti na uvedené úverové zmluvy. Žalovaný popiera existenciu a doručenie „predžalobnej výzvy“ a súčasne aj to, že podľa jej textu ide o „výzvu“ neoprávnenej osobe, ktorá sa ani nelegitimovala na akékoľvek úkony. Tvrdenia o uzavretí zmlúv neoprávnenou osobou žalovaný popiera, pretože zmluvu podpísala osoba k úkonu poverená a splnomocnenie nie je náležitosťou ani povinnou prílohou zmluvy. Žalovaný navrhol, aby súd žalobu zamietol v celom rozsahu a aby mu priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

V replike žalobkyňa uviedla, že v danej veci súd právoplatne rozhodol a konštatoval spotrebiteľský charakter zmluvy o úvere č. 237898-12235. Toto rozhodnutie je právoplatným rozhodnutím, v ktorom súd prejudiciálne posúdil otázku, ktorá má výrazný vplyv aj na toto konanie, s dôrazom na princíp právnej istoty, ktorá vyjadruje, že účastník konania môže očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou. Napriek tomu, že žalobkyňa disponuje živnostenským oprávnením, údaje o svojom oprávnení poskytla žalovanému len za účelom preukázania svojho príjmu na žiadosť žalovaného. Žalobkyňa pri podpise predmetných žiadostí absolútne nemala vedomosť o tom, že predmetné úvery jej majú byť poskytnuté na podnikateľské účely, nakoľko za týmto účelom ich nikdy nežiadala a taktiež nemala vedomosť o tom, čo takéto rozlíšenie pre ňu znamená a že môže mať vplyv na ochranu jej práv. Ako bola informovaná aj zo strany žalovaného, informácie o jej živnostenskom oprávnení mali žalovanému slúžiť len na preukázanie príjmu, a teda za účelom skúmania bonity žalobkyne. Žalobkyňa ďalej uviedla, že osoba požíva ochranu, ktorú jej poskytujú právne predpisy na ochranu spotrebiteľa bez ohľadu na to, či ide o finančného agenta alebo sudcu Ústavného súdu. Spotrebiteľom je každá osoba, ktorá úver využila na osobné účely a nie v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, zamestnania alebo povolania. Žalobkyňa poskytnuté finančné prostriedky využila na osobné účely, čo potvrdil aj v konaní na Okresnom súde Trnava vedeným pod sp. zn. 60Cb/10/2021. Z predmetných zmlúv o úvere má vyplývať, že poskytnuté úvery mali žalobkyňu slúžiť ako investícia na „nákup náradia, strojov, nábytku, výpočtovej techniky atď.“, ako aj na zariadenie kancelárie“. Je viac ako zrejmé, že žalobkyňa žiadne z uvedeného k výkonu svojho povolania nepotrebuje a finančné prostriedky preto za týmto účelom nikdy zo strany žalovaného nežiadala. V kontexte vyššie uvedeného je žalobkyňa názoru, že predmetnými zmluvami o úvere žalovaný zastieral poskytnutie klasického spotrebiteľského úveru podľa predpisov občianskeho práva a práva na ochranu spotrebiteľa, čím zasiahol do právnej istoty žalobkyne a využitím jej omylu aj do jej zmluvnej voľnosti a osobitnej ochrany, ktorú požíva ako spotrebiteľ. Uvedená praktika, ktorá vykazuje znaky nekalosti a neprijateľnosti, preto nemohla platne založiť predmetné zmluvné vzťahy a tieto právne úkony je nutné vyhodnotiť ako absolútne neplatné. Zmluvy o úvere boli navyše uzavreté v približne rovnakom čase s mesačným rozstupom, čo len posilňuje tvrdenie o ich totožnom charaktere. Tento fakt zdôrazňuje aj to, že žalobkyňa bola v tiesni, ktorá ju primäla až k žiadaniu viacerých úverov. Žalobkyňa poukazuje na neprijateľné, v rozpore so zákonom a poctivým obchodným stykom žalovaným určené úroky. Táto skutočnosť nemá sama o sebe vplyv len pri posúdení predmetných zmlúv o úvere podľa predpisov občianskeho práva, ale aj v prípade ich posúdenia podľa noriem obchodného práva. Žalovaným určené úroky predstavujú viac ako 2-násobok požičanej sumy (teda viac ako 200 %) a celková suma v oboch prípadoch predstavuje viac ako 3-násobok požičanej sumy (teda viac ako 300 %). Takýto postup je

nutné vyhodnotiť ako v rozpore so zákonom a tiež s dobrými mravmi. Za rozporný žalobkyňa považuje aj postup žalovaného, ktorým v ustanoveniach čl. 2.1 a 3.1 zavádza, keď zmluvnú odmenu stotožňuje s úrokmi, aby sa vyhol kontrole ich prijateľnosti. Tento postup považuje žalobkyňa za nekalý, a preto neplatný. Žalovaný svojim postupom smerujúcim k neprimeranému stanoveniu výšky úrokov v hodnote 70,95 % (pri výške úrokov podľa štatistiky NBS 3,05% až 6,61% v septembri 2016 a 2,88 % až 4,78 % v októbri 2016) porušil zásady poctivého obchodného styku a takéto konanie preto v zmysle § 265 v korelácii s ust. § 369d Obchodného zákonníka nemôže požívať právnu ochranu. Dohody o výške úrokov je tak nutné považovať za absolútne neplatné právne úkony vzťahujúc svoju neplatnosť na celé zmluvy o úvere. Ak by súd neposúdil zmluvy o úvere ako spotrebiteľské, je výška odplát za poskytnuté úvery ešte vo vyššom nepomere k priemerným výškam úrokových sadzieb v prípade iných úverových produktoch (ne-spotrebiteľských). Takýto postup je nutné vyhodnotiť v rozpore so zákonom a taktiež v rozpore s poctivým obchodným stykom. Žalobkyňa tiež poukazovala na to, že zmluvy obsahujú aj viaceré neurčité a nejasné ustanovenia, ktoré majú za následok ich absolútnu neplatnosť, a to v zmysle § 37 ods. 1 O.z., a síce ustanovenie čl. 2.1 a čl. 3.1, z ktorých nie je zrejme celková výška úrokov a celková výška zmluvnej odmeny, ktorá je v tomto prípade stotožnená, nakoľko odmenou žalovaný nazýva aj úroky a naopak; ustanovenie čl. 10.3, z ktorého nie je zrejme, z akej sumy sa má uhrádzať úrok z omeškania podľa nariadenia vlády a či sa tento uhrádza popri zmluvnej pokute, alebo namiesto nej; ustanovenie čl. 11.1 o zverejnení osobných údajov považuje za neprijateľné; ustanovenie čl. 10.6 považuje za neprijateľné vzhľadom na možnosť neriadeného zasielania upomienok aj na dennej báze, pričom za každú si žalovaný účtuje osobitne 15 eur.

V duplike žalovaný uviedol, že popiera tvrdenie žalobkyne, že nemala vedomosť o tom, že úvery čerpá na podnikateľské účely. Nedôvodnosť tohto tvrdenia žalobkyne vyplýva najmä z toho, že všetky úkony týkajúce sa úveru, t.j. podanie žiadosti o úver, zmluva o úvere majú písomnú formu a žalobkyňa nikdy nespochybnila, že žiadosti o úver podala vedome, slobodne a dobrovoľne, a rovnako tak postupovala pri uzavretí jednotlivých zmlúv o úvere. Zo žiadostí o úver vyplýva, že žalobkyňa nielen že konala ako podnikateľský subjekt, ale súčasne aj špecifikovala účel čerpania jednotlivých úverov. Podstata významu a spojitosti podnikania a pracovných skúseností žalobkyne v oblasti finančného trhu a uzatvárania jednotlivých zmlúv o úvere je daná práve tým, že na základe vlastných skúseností (minimálne daných dĺžkou praxou, plnením zákonných požiadaviek pre riadny výkon podnikateľskej činnosti a plnenie predpokladov na finančného sprostredkovateľa v zmysle § 21 zákona č. 186/2009 Z.z.) mala taký rozsah znalostí, že veľmi dobre vedela, o aký úver a za akým účelom žiada a aký je obsah uzavretej zmluvy o úvere. Je objektívne nevierohodné a po právnej stránke neprípustné, aby osoba finančného sprostredkovateľa, ktorá nespochybňuje, že splnila zákonné podmienky pre výkon činnosti podriadeného finančného sprostredkovateľa a vedome, slobodne a dobrovoľne podpísala žiadosť o úver a zmluvu o úvere, spochybňovala vlastné úkony až po viac ako 7 rokoch od čerpania úveru. Rozlíšenie spotrebiteľského úveru, úveru na bývanie a podnikateľského úveru nie je zložitou právnou konštrukciou, ale jednoduchým laickým posúdením, pre ktoré objektívne ani žiadne odborné školenie nie je potrebné. Žalovaný popiera tvrdenie žalobkyne, ktorej tvrdenia vychádzajú z presvedčenia o tom, že jej podnikateľské postavenie bolo vyvodzované z „dokladov o príjme.“ Nikdy tomu tak nebolo, určujúce bolo, že žalobkyňa tvrdila čerpanie úveru pre svoje podnikateľské aktivity. A deklarovaný účel - zariadenie kancelárie je predsa logicky aj vecne spojitelný s predmetom podnikateľskej činnosti žalobkyne. K tvrdeniam žalobkyne ohľadne uzavretia zmluvy neoprávnenou osobou, lebo z jednotlivých zmlúv nevyplýva splnomocnenie konajúcich osôb, žalovaný uvádza, že zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva predpoklad, požiadavka alebo povinnosť k tomu, aby splnomocnenie bolo k akejkoľvek zmluve pripojené a pod.. Žalovaný pre účely preukázania absolútnej vecnej nedôvodnosti tvrdenia žalobkyne pripája s týmto podaním na preukázanie oprávnenia F. G. H. a F. D. C. uzavrieť zmluvu za žalobcu, ako dôkaz príslušné splnomocnenie. Zo zmlúv o úvere pritom vyplýva údaj o konaní osoby na základe splnomocnenia (hneď na úvodnej strane v označení zmluvných strán). Žalovaný ďalej uviedol, že z tvrdení žalobkyne nie je zrejme, v čom by mal byť daný atribút neurčitosti či nezrozumiteľnosti v zmysle objektívneho použitia či už výkladových pravidiel pre právny úkon podľa § 266 a nasl. resp. príslušnej súdnej praxe.

Ako dôkazy žalobkyňa označila a predložila nasledovné listinné dôkazy: Zmluva o úvere č. 237029-12235 zo dňa 16.9.2016, Zmluva o úvere č. 237898-12235 zo dňa 18.10.2016, Predžalobná výzva zo dňa 2.8.2023, e-mail zo dňa 2.8.2023, Úrokové miery úverov, výpis platieb k zmluve o úvere č. 237029-12235, výpis platieb k zmluve o úvere č. 237898-12235, výpočet RPMN k zmluve č. 237029-12235, výpočet RPMN k zmluve č. 237898-12235, potvrdenie o platbe 20 eur, rozsudok OS Trnava sp. zn. 60Cb/10/2021-108 zo dňa 15.6.2023, Žiadosť o úver zo dňa 14.9.2016, Výpis z registra finančných agentov, Zápisnica o pojednávaní vo veci sp.zn. 60Cb/10/2021 zo dňa 9.2.2023, notifikácia

o doručení zo dňa 02.08.2023, notifikácia o prečítaní správy zo dňa 2.8.2023, kontakt na žalovaného. Ako dôkazy žalovaný označil a predložil nasledovné listinné dôkazy: Žiadosť o úver zo dňa 14.9.2016, Žiadosť o úver zo dňa 13.10.2016, Zmluva o úvere č. 237029-12235 zo dňa 16.9.2016, Zmluva o úvere č. 237898-12235 zo dňa 18.10.2016, Výpis z registra finančných agentov, finančných poradcov, finančných sprostredkovateľov, Plná moc zo dňa 21.12.2012, Plná moc zo dňa 9.5.2016.

Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi predloženými stranami a výsluchom žalobkyne a zistil nasledovný skutkový stav: Žalovaný ako veriteľ a žalobkyňa ako dlžník uzavreli Zmluvu o úvere č. 237029-12235 zo dňa 16.9.2016, na základe ktorej bol žalobkyni poskytnutý úver vo výške 3.000 eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala splácať v 48-ich mesačných splátkach vo výške 189,39 eur, spolu so zmluvnou odmenou, ktorá predstavuje úroky za poskytnutie úveru, vo výške 126,89 eur mesačne. V zmluve nie je uvedená úroková sadzba, výška RPMN, ani priemerná výška RPMN. Na uvedenú zmluvu žalobkyňa uhradila celkom sumu 4.298,12 eur. Ďalej žalovaný ako veriteľ a žalobkyňa ako dlžník uzavreli Zmluvu o úvere č. 237898-12235 zo dňa 18.10.2016, na základe ktorej bol žalobkyni poskytnutý úver vo výške 1.000 eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala splácať v 48-ich mesačných splátkach vo výške 63,13 eur, spolu so zmluvnou odmenou, ktorá predstavuje úroky za poskytnutie úveru, vo výške 42,30 eur mesačne. V zmluve nie je uvedená úroková sadzba, výška RPMN, ani priemerná výška RPMN. Na uvedenú zmluvu žalobkyňa uhradila celkom sumu 1.853,04 eur. Prvoinštančný súd konštatoval, že medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný ako veriteľ a žalobkyňa ako dlžník uzavreli Zmluvu o úvere č. 237029-12235 zo dňa 16.09.2016, na základe ktorej bol žalobkyni poskytnutý úver vo výške 3.000 eur, na ktorý uhradila celkom sumu 4.298,12 eur a Zmluvu o úvere č. 237898-12235 zo dňa 18.10.2016, na základe ktorej bol žalobkyni poskytnutý úver vo výške 1.000 eur, na ktorý uhradila celkom sumu 1.853,04 eur. Sporným zostalo najmä, či žalobkyňa uzatvárala zmluvy v postavení podnikateľa alebo spotrebiteľa, a následne, či majú zmluvy všetky zákonom požadované náležitosti, či bola odplata za úvery primeraná, a teda, či má žalovaný nárok na úroky a poplatky zo zmlúv. V konaní sa žalobkyňa domáhala zaplatenia sumy 2.151,16 eur od žalovaného, a to titulom vydania bezdôvodného obohatenia s poukazom na to, že žalovaný sa o sumu zaplatenú nad rámec istiny bezdôvodne obohatil.

Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že medzi žalovaným ako veriteľom a žalobkyňou ako dlžníkom boli uzavreté úverové zmluvy, ktorými žalovaný ako veriteľ poskytol žalobkyni ako dlžníkovi dva úvery, ktoré je potrebné považovať za spotrebiteľské. Žalovaný v konaní poukazoval na to, že žalobkyňa požiadala o úver ako podnikajúca fyzická osoba a na podnikanie - zariadenie kancelárie, pričom v zmluvách je označená miestom podnikania a IČO-m. Prvoinštančný súd však poukázal na skutočnosť, že v oboch žiadostiach o úver sa v časti „Identifikačné údaje osoby žiadateľa o úver“ uvádzajú také údaje o žalobkyni, ktoré sú identifikačnými údajmi fyzickej osoby a pri podnikateľovi ich uvádzať je nedôvodné, ako je napr. rodné číslo, miesto narodenia, pohlavie, rodinný stav. Údaje o podnikaní žalobkyne sa v úvodnej časti žiadosti vôbec neuvádzajú, ale uvádzajú sa iba v časti žiadosti označenej ako „Kontaktné, identifikačné a ekonomické údaje žiadateľa o úver“, čo plne zodpovedá tvrdeniu žalobkyne, že tieto údaje uvádzala iba v rámci preukazovania svojej bonity. Zo spôsobu vyplňania zmlúv o úvere je zrejmé, že tieto vyplňal veriteľ. Žalobkyňa pri výsluchu uviedla, že úvery si zobrala, aby vyplatila úvery za svoju matku, pričom IČO je tam uvedené preto, lebo keď sa bola opýtať, aké podmienky sú pre poskytnutie úveru, iba sa jej opýtali, či je zamestnaná alebo živnostník, pričom ona povedala, že je živnostník; nebolo jej vysvetlené zo strany obchodného zástupcu žalovaného, čo je predmetom zmluvy, ani jej neboli vysvetlené jednotlivé ustanovenia; o podnikateľské úvery záujem nemala a obchodnému zástupcovi povedala, že potrebuje úvery pre osobnú potrebu. Súď poukázal na to, že žalovaný žiadnym spôsobom nespochybnil výpoveď žalobkyne ako dôkazný prostriedok. Z uvedeného mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobkyňa neprejavila vôľu uzavrieť úverové zmluvy v postavení podnikateľa, ale IČO do zmlúv uviedla z dôvodu preukázania príjmu. Žalovaný pritom nepreukázal, že by žalobkyňu ako spotrebiteľa poučil o rozdielnych právnych následkoch v prípade uzavretia zmluvy ako fyzická osoba a v prípade uzavretia zmluvy ako podnikateľ. Skutočnosť, že vo formulárovej úverovej zmluve boli vyplnené údaje o tom, že dlžník je aj živnostníkom, nepreukazuje, že poskytnuté peňažné prostriedky boli použité za účelom výkonu podnikania, a že pri podpise zmluvy konal dlžník v rámci svojho podnikania. Uvedené bez ďalšieho nepreukazuje ani prehlásenie žalobkyne ako dlžníka v zmluvách, že finančné prostriedky sú jej poskytnuté na výkon podnikania. Žalobkyňa poprela, že by finančné prostriedky použila na výkon podnikania. Z celkového koncipovania textu zmlúv v spojení s výpoveďou žalobkyne (ktorú žalovaný nespochybnil), že obchodnému zástupcovi povedala, že potrebuje úvery pre osobnú potrebu, pričom IČO je v zmluvách uvedené preto, že sa jej pri zisťovaní podmienok pre poskytnutie úveru pýtali, či je zamestnaná alebo živnostník a ona bola živnostník, je možné dospieť k záveru, že účelom prehlásenia dlžníka o požiadaní o úver pre účel spojený s vykonávaním svojej podnikateľskej činnosti bolo, aby bol právny vzťah strán sporu formálne vyňatý spod

ochranného režimu spotrebiteľského práva. Zároveň súd poukázal na to, že zo zmlúv vôbec nevyplýva, v akej oblasti žalobkyňa podniká a ako súvisí poskytnutie úveru s podnikateľskou činnosťou žalobkyne. Zmluvy prejednávané v tomto konaní boli dodávateľom vopred pripravené, ide o formulárové zmluvy, pričom žalobkyňa ako dlžníka nemala možnosť ovplyvniť ich obsah, čo je pre uzatváranie zmluvného vzťahu medzi podnikateľmi netypické a nasvedčuje vzťahu nadriadenosti (dodávateľa) a podriadenosti (spotrebiteľa). Žalovanému ako dodávateľovi, ktorý koncipoval text zmlúv a predkladal ich na podpis žalobkyne, nič nebránilo, aby v záujme určitosti vypracoval dva typy zmluvy, a to jednu pre spotrebiteľa a jednu pre podnikateľa. Ak tak neurobil, pričom zo žiadostí a zmlúv z hľadiska označenia dlžníka nie je jednoznačne zrejmé, či ide o dlžníka-podnikateľa alebo dlžníka-spotrebiteľa, platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší (§ 54 ods. 2 O.z.), t. j. označenie spotrebiteľa. Prvoinštančný súd poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/497/2014 zo dňa 10.6.2014, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 24CoSr/1/2016 z 25.1.2017, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/61/2016 z 22.2.2017.

Súd prvej inštancie mal za to, že pri uzatváraní zmlúv o úvere došlo k nekalej obchodnej praktike (§ 7 ods. 2 zák.č. 250/2007 Z.z.), ktorá bola v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti žalovaného a ktorá podstatne narušila ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k službe, ku ktorému sa dostala. Žalovaný nekonal pri uzatváraní zmlúv s odbornou starostlivosťou, pretože v konaní nepreukázal, že žalobkyne ako priemernému spotrebiteľovi boli v súlade s požiadavkou odbornej starostlivosti vysvetlené následky uzavretia zmlúv s uvedením údajov týkajúcich sa podnikania žalobkyne. Žalovaný takýmto konaním porušil odbornú starostlivosť vo vzťahu k spotrebiteľovi, pretože nekonal na úrovni osobitnej starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od dodávateľa pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, a ktorá by zodpovedala čestnej obchodnej praxi. Pokiaľ ide o argumentáciu žalovaného, že žalobkyňa vykonávala činnosť v oblasti poskytovania úverov, úverov na bývanie a spotrebiteľských úverov a činnosť v oblasti poistenia a zaistenia, prijímania vkladov, uvedené nepotvrďuje znalosti žalobkyne v problematike spotrebiteľského práva, ani uvedené automaticky neznamena, že žalobkyňa mala dostatok skúseností na posúdenie kontraktačného procesu so žalovaným, a že žalovaný nemal dodržať prístup k žalobkyne ako k inému spotrebiteľovi s potrebnou odbornou starostlivosťou. Žalovaný v konaní nepreukázal, že to bola žalobkyňa, kto inicioval uzavretie zmlúv v danej podobe, keď žalobkyňa uvedené poprela a vysvetlila, za akým účelom údaje týkajúce sa jej podnikateľskej činnosti uviedla. Žalovaný v konaní nepreukázal, že preukázateľne žalobkyne vysvetlil prostredníctvom mandátára právne následky v prípade uzavretia zmluvy ako fyzická osoba a v prípade uzavretia zmluvy ako podnikateľ. V konaní bolo sporným, či predmetné zmluvy o úvere sú zmluvami spotrebiteľskými. Súd prvej inštancie poukázal na to, že v prípade pochybností nesie dôkazné bremeno, že zmluva má nespotebiteľský charakter, dodávateľ. Dospel k záveru, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno tvrdenia, že žalobkyňa uzatvorila úverové zmluvy v postavení podnikateľa, a že finančné prostriedky použila na výkon podnikania, preto bolo potrebné posudzovať zmluvy o úvere ako zmluvy spotrebiteľské.

Prvoinštančný súd poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 24Co/280/2018-136 z 10.4.2019, rozsudok Okresného súdu Trnava č. k. 60Cb/10/2021-108 z 15.6.2023, právoplatný dňom 12.7.2023, ktorým súd zamietol žalobu, ktorou sa žalovaný v postavení žalobcu domáhal od žalobkyne v postavení žalovanej zaplata sumy 1.177,20 eur s príslušenstvom, a to titulom plnenia zo Zmluvy o úvere č. 237898-12235 zo dňa 18.10.2016. Súd ohľadom predmetnej zmluvy (ktorá má totožný charakter ako Zmluva o úvere č. 237029-12235 zo dňa 16.9.2016) uzavrel, že „dôkazné bremeno na preukázanie účelu za ktorým bol poskytnutý, zaťažuje toho, kto takúto skutočnosť tvrdí, v tomto prípade teda žalobcu. Keďže účel vyznačený v zmluve preukázaný nebol, súd vychádzal z toho, že uvedený úver bol poskytnutý na súkromné účely, čo aj žalovaná sama uviedla na pojednávaní v rámci jej výsluchu, keď uviedla, že požičané finančné prostriedky použila v ťažkej životnej situácii na úhradu dlhov jej rodinného príslušníka.“ Okrem toho, že súd vyvodil spotrebiteľský charakter oboch zmlúv v tomto konaní z vlastného dokazovania, bolo by v rozpore s princípom právnej istoty, ak by dospel k inému záveru ako v právoplatne skončenom konaní sp. zn. 60Cb/10/2021.

Keďže súd prvej inštancie vyhodnotil právny vzťah medzi stranami sporu založený predmetnými zmluvami ako právny vzťah založený spotrebiteľskými zmluvami, bolo nevyhnutné posudzovať ho nielen podľa príslušných ustanovení OBZ (§ 497 a nasl.), ale aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. O.z. a ZoSÚ), keďže žalovaný pri uzatváraní zmlúv o úvere vystupoval ako dodávateľ s poukazom na predmet podnikania a žalobkyňa vystupovala ako spotrebiteľ, pretože jej boli poskytnuté úvery za iným účelom ako za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania. V zmysle zásady *lex specialis derogat legi generali* má potom špeciálna právna úprava, ktorou je ZoSÚ, ako i ustanovenie § 52 a nasl. O.z., prednosť pred všeobecnou

právnou úpravou, ktorou je OBZ, a je preto nevyhnutné predmetný právny vzťah medzi účastníkmi zmlúv posudzovať podľa ustanovení O.z. a príslušných ustanovení ZoSÚ. Pretože zmluvy uzavreté medzi stranami sporu majú charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 a § 2 písm. d) ZoSÚ, musia obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre takéto zmluvy podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ. Prístupujú ku skúmaniu jednotlivých obsahových náležitostí zmlúv, súd prvej inštancie zistil, že zmluvy neobsahujú v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. a), d), f), i), k), z), aa) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmlúv) nasledovné náležitosti: druh spotrebiteľského úveru; dátum narodenia, rodné číslo a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa; dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru; úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru; ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť; priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov; názov zmluvy, ktorý obsahuje slová spotrebiteľský úver v príslušnom gramatickom tvare. Žiadna z vymenovaných obligatórných náležitostí sa v ani jednej zo zmlúv neuvádza. Zároveň žalovaný skutkové tvrdenie žalobkyne o nedostatku náležitostí zmlúv podľa ZoSÚ ani nepoprel, a preto toto skutkové tvrdenie bolo nesporným.

Prvoinštančný súd ďalej poukázal na skutočnosť, že žalovaný ako veriteľ má v zmysle zmlúv namiesto úroku nárok na zmluvnú odmenu. Podstatnou náležitosťou úverovej zmluvy v zmysle § 497 OBZ je však dojednanie úroku, pričom dojednanie odplaty je až následnou možnosťou v zmysle § 499 OBZ. Dojednanie o zmluvnej odmene, resp. odplate, za poskytnutie úveru je preto potrebné považovať za obchádzanie zákona za účelom, aby žalovaný ako veriteľ nebol povinná uvádzať výšku úrokovej sadzby, ktorej výška by mohla odradiť žalobkyňu ako spotrebiteľa od uzavretia zmlúv. Dojednanie o zmluvnej odmene za poskytnutie úveru, ktorým sa obchádza zákon, v tomto prípade ustanovenia § 497 OBZ a § 9 ods. 2 písm. i) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmlúv), je preto absolútne neplatné v zmysle § 39 O.z.. Zároveň poukázal na to, že podľa výpočtu súdu v zmysle Príl.2 ZoSÚ ide pri odplate pri zmluve č. 237029-12235 (v sume 6.090,72 eura) o RPMN vo výške 96,65 % a pri odplate pri zmluve č. 237898-12235 (v sume 2.030,40 eura) o RPMN vo výške 98,61 %. V konaní nebolo sporným skutkové tvrdenie žalobkyne, že v čase uzavretia zmlúv o úvere priemerná výška RPMN na finančnom trhu pri obdobných úverových produktoch dosahovala mieru 10,91 % (september 2016) a 10,63 % (október 2016) a ročná úroková sadzba dosahovala hodnotu 11,88 % (september 2016) a 11,39 % (október 2016). Súd prvej inštancie dospel k záveru, že odplata dojednaná v oboch zmluvách o úvere je v rozpore s ustanovením § 1a ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., pretože prevyšuje dvojnásobok priemernej PRMN pri obdobných úveroch, z ktorého dôvodu je dojednanie o odplate v oboch zmluvách v rozpore s ustanovením § 53 ods. 6 OZ, a preto je v zmysle § 39 O.z. neplatné.

Aj v prípade, že by nešlo o spotrebiteľský vzťah, ale o vzťah podnikateľský, uvedenú odplatu by bolo potrebné vyhodnotiť ako neprimerane vysokú, a preto odporujúcu dobrým mravom, pretože podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Pri nebankových subjektoch sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky, nie však viac ako o 100 % oproti priemeru bánk, tak ako je tomu v tu prejednávanej veci. Podľa nepopretého, a preto nesporného, skutkového tvrdenia žalobkyne, bola priemerná výška úrokovej sadzby pri nespotrebiteľských úveroch v rozmedzí 3,05% - 6,61% v septembri 2016 a 2,88% - 4,78% v októbri 2016. Pod pojem „odplata obvyklá na finančnom trhu“ je potrebné pritom zahrnúť aj odplatu obvykle požadovanú komerčnými bankami pri poskytovaní spotrebiteľských úverov (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 6Co/703/2014 zo dňa 24.11.2015). Dohodnutá odplata teda podstatne prevyšuje obvyklú úrokovú mieru, a preto je dojednanie o odplate vo forme úroku pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 39 O.z. neplatné (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 11Co/55/2016 zo dňa 28.09.2016). V súvislosti s rozporom dojednania o odplate s dobrými mravmi súd poukázal na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 6Co/764/2014 z 28.4.2015. S poukazom na uvedené sa spotrebiteľské úvery poskytnuté žalovaným žalobkyni považujú v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) a g) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmlúv) za bezúročné a bez poplatkov a žalovaný nemal nárok na zaplatenie žiadnej zmluvnej odmeny/úrokov z úveru, ani žiadnych poplatkov, ale len na vrátenie poskytnutých súm úverov.

Prvoinštančný súd sa nestotožnil s argumentáciou žalobkyne, že zmluvy neboli za veriteľa podpísané oprávnenými osobami z dôvodu, že dohody o plnomocenstve neboli súčasťou zmluvných dokumentov. Žalovaný v konaní preukázal oprávnenie podpísaných osôb konať v jeho mene, keď zároveň otázka konania v prípade splnomocnenia je otázkou vzťahu medzi splnomocniteľom a splnomocnencom. Keďže žalovaný nespochybňoval oprávnenie podpísaných osôb konať v jeho mene, pochybnosti žalobkyne nie sú relevantné. Vzhľadom na uvedené nebolo možné dospieť k záveru, že by zmluvy o úvere boli neplatné alebo že by neboli uzatvorené písomne. Zároveň nebolo možné považovať zmluvy o úvere za neplatné

ani z toho žalobkyňou tvrdeného dôvodu, že je neplatné dojednanie o odplate, keďže toto dojednanie je možné oddeliť od ostatného obsahu zmluvy, ktorý ostáva platným. Súd prvej inštancie dospel k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti oboch úverov, nie však k záveru o absolútnej neplatnosti zmlúv o úvere. Z nepopretých skutkových tvrdení žalobkyne v spojení s predloženými listinnými dôkazmi, ktoré žalovaný nespochybnil (výpis platieb k zmluve č. 237898-12235, výpis platieb k zmluve č. 237029-12235 a potvrdenie o platbe v sume 20 eur), vyplýva, že žalobkyňa uhradila žalovanému na zmluvu č. 237898-12235 (na ktorú čerpala úver v sume 1.000 eur) celkom sumu 1.853,04 eur a na zmluvu č. 237029-12235 (na ktorú čerpala úver v sume 3.000 eur) celkom sumu 4.298,12 eur. Celkom tak žalobkyňa zaplatila žalovanému sumu 6.151,16 eur, z čoho vyplýva suma bezdôvodného obohatenia žalovaného vo výške 2.151,16 eur (6.151,16 eur - 4.000 eur). Uvedená suma predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného z dôvodu, že o túto sumu mu žalobkyňa plnila bez právneho dôvodu, keďže pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru nebola povinná plniť žalovanému viac ako sumy čerpaných úverov. Vzhľadom na uvedené prvoinštančný súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 2.151,16 eur.

Keďže sa žalovaný dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu, má voči nemu žalobkyňa nárok aj na úrok z omeškania. Pri prejednávanom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je v právnom predpise ustanovený čas plnenia, preto treba podľa § 563 O.z. vychádzať z toho, že dlžník je povinný zaplatiť veriteľovi prvý deň po tom, čo ho veriteľ požiadal o plnenie. Žalobkyňa prostredníctvom právneho zástupcu Predžalobnou výzvou zo dňa 2.8.2023 vyzvala žalovaného na bezodkladné zaplatenie sumy 2.151,16 eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Pokiaľ ide o preukázanie oprávnenia advokátskej kancelárie zastupovať v danej veci žalobkyňu, z e-mailu zo dňa 2.8.2023 (na č.l. 28) vyplýva, že jeho prílohou bolo okrem výzvy aj splnomocnenie od žalobkyne. Zároveň aj z Plnomocnenstva z tohto konania (na č.l. 25) vyplýva, že bolo žalobkyňou udelené advokátskej kancelárii dňa 25.7.2023, t.j. pred zaslaním výzvy. Z uvedeného mal prvoinštančný súd za preukázané, že advokátska kancelária bola oprávnená kontaktovať žalovaného za účelom zaslania výzvy na splnenie dlhu. Uvedená výzva bola žalovanému zaslaná e-mailom dňa 2.8.2023, pričom podľa predložených notifikácií (na č.l. 145 a 146), ktoré žalovaný nespochybnil, bola žalovanému doručená a ním prečítaná dňa 2.8.2023. S poukazom na uvedené žalovaný bol na plnenie preukázateľne vyzvaný doručením mu Predžalobnej výzvy zo dňa 2.8.2023. Žalovaný bol potom povinný plniť v zmysle § 563 O.z. nasledujúci deň po doručení, pričom do omeškania sa dostal nasledujúci deň po tom. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný sa pri sume bezdôvodného obohatenia 2.151,16 eur dostal do omeškania dňa 4.8.2023 (2.8.2023 doručená výzva na plnenie, 3.8.2023 deň splatnosti, 4.8.2023 prvý deň omeškania), a preto súd priznal žalobkyni úrok z omeškania z priznanej sumy od uvedeného dátumu vzniku omeškania (4.8.2023) a vo zvyšku žalobu vo výroku II. rozsudku zamietol, keď žalobkyňa žiadala úrok z omeškania už odo dňa 3.8.2023. Žalovaný sa dostal do omeškania dňa 4.8.2023, keď výška základnej úrokovej sadzby bola 4,25 %. Žalobkyňa tak má v zmysle § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. popri dlžnej istine aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 9,25 % (5 + 4,25 %) ročne zo sumy 2.151,16 eur od 4.8.2023 do zaplatenia.

Z uvedených dôvodov považoval súd prvej inštancie žalobu za dôvodnú v časti uvedenej vo výroku I. rozsudku, t.j. zaplatenia istiny 2.151,16 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 2.151,16 eur od 4.8.2023 do zaplatenia, ktorú sumu súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni v primeranej lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku v súlade s ustanovením § 232 ods. 3 CSP. Vo zvyšnej časti úroku z omeškania (za deň 3.8.2023) žalobu vo výroku II. rozsudku ako nedôvodnú zamietol.

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 251, § 255 ods. 1 a 2, § 257, § 262 ods. 1 a 2 CSP a vecne tým, že žalobkyňa bola v konaní v celom rozsahu istiny úspešná, čo v konečnom dôsledku znamená nárok žalobkyne voči žalovanému na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 100%, o čom prvoinštančný súd rozhodol vo výroku III. rozsudku. Neboli pritom tvrdené a ani súd sám nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 257 CSP), pre ktoré by žalobkyni nárok na náhradu trov konania voči žalovanému nemal priznať. Pri zamietnutí žaloby v časti úroku z omeškania na uvedené neprihliadal ako na smerodajné pri určení výšky úspechu žalobkyne, pretože príslušenstvo nebolo samostatným predmetom konania. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave č. k. 10CoPr/2/2016-361 zo dňa 27.6.2016 a na to, že žaloba bola v časti úroku z omeškania zamietnutá iba v rozsahu jedeného dňa omeškania, čo by i tak bolo potrebné považovať za nepatrný neúspech. O výške náhrady trov konania žalobkyne bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Proti tomuto rozsudku v rozsahu jeho výrokov I. a III. podal včas odvolanie žalovaný, s návrhom na jeho zrušenie v napadnutej časti a vrátenie veci súdu prvej inštancie. Uviedol odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP. Argumentoval, že obsah predložených listín súd prvej inštancie nevyhodnocoval komplexne, ani podľa ich obsahu a ani v kontexte konkrétnych ustanovení právneho poriadku. Pri žiadosti o úver súd uviedol, že z nich vyplývajú údaje ako „rodné číslo, rodinný stav, pohlavie“ čo má byť nedôvodné zisťovať pri fyzických osobách podnikateľov. Súd nezohľadnil fakt, kedy je zákonnou povinnosťou žalovaného aj pri fyzickej osobe – podnikateľovi zisťovať údaj ako rodné číslo. Zákonnou povinnosťou žalovaného je riadne a náležite overiť identitu fyzickej osoby – túto povinnosť mu ukladá aj ustanovenie § 7, § 8 zákona č. 297/2008 Z.z. o ochrane pred legalizáciou príjmov z trestnej činnosti a o ochrane pred financovaním terorizmu. Podľa týchto ustanovení povinnosť vykonať identifikáciu pri fyzickej osobe „znamená zistenie mena, priezviska, rodného čísla alebo dátumu narodenia, ak rodné číslo nebolo pridelené, adresy trvalého pobytu alebo iného pobytu, štátnej príslušnosti, zistenie druhu a čísla dokladu totožnosti; u fyzickej osoby-podnikateľa aj zistenie adresy miesta podnikania, identifikačného čísla, ak bolo pridelené, označenia úradného registra alebo inej úradnej evidencie, v ktorej je tento podnikateľ zapísaný a číslo zápisu do tohto registra alebo evidencie.“ Podľa Všeobecného nariadenia o ochrane údajov, plným názvom Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady 2016/679 z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov a o voľnom pohybe takýchto údajov, ktorým sa zrušuje smernica 95/46/Ea podľa pravidiel úverových registrov výslovne označených v žiadosti o úver je pre spracúvanie osobných údajov a zisťovanie údajov o prípadných záväzkoch potrebný súhlas. Význam uvedenia rodného čísla, dátumu a miesta narodenia žiadateľa o úver v žiadosti o úver súvisel so skutočnosťami, ktoré zo žiadosti explicitne vyplývajú. Ide o jednoznačný identifikátor pre získanie údajov z centrálného registra exekúcií (a aj registra poverení pre súdnych exekútorov) a ďalej pre získanie údajov v registri vedenom Slovak Banking Credit Bureau, s.r.o. a Non Banking Credit Bureau, záujmové združenie právnických osôb. Tieto subjekty, dôvody využitia ich registrov a príslušné súhlasy k tomu sú súčasťou žiadosti o úver, pričom žalobkyňa dala súhlas k získaniu daných údajov. Údaje z nich je možné získavať s presnosťou na základe požiadavky, v rámci ktorej sa musí uviesť rodné číslo fyzickej osoby. Nie údajom IČO. Preto bolo úplne logické zisťovať údaje ako dátum narodenia a rodné číslo, a to nielen kvôli identifikovateľnosti fyzickej osoby aj pre situáciu, ak počas trvania zmluvy o úvere dôjde k zániku podnikateľského oprávnenia a k zrušeniu prideleného IČO, ale aj informácií potrebných na vyhodnotenie sociálnych a na to nadväzujúcich ekonomických aspektov v rámci interných pravidiel a kritérií pre rozhodovanie o schválení úveru veriteľom. Pokiaľ teda súd prvej inštancie formuloval svoje domnienky o tom, že označené údaje sa pri fyzickej osobe – podnikateľovi nezisťujú, potom mal svoje závery nielen vecne zdôvodniť, ale v prvom rade aj vysvetliť, ako si predstavuje dodržanie či už zákonných povinností podľa zákona č. 297/2008 Z.z. a nariadenia GDPR. Obsah týchto právnych predpisov súd prvej inštancie prehliadol.

O nesprávnych záveroch súdu prvej inštancie svedčí aj postup pri vyhodnocovaní žiadosti o úver zo dňa 14.9.2016 a zo dňa 13.10.2016. Z rozsudku vyplýva, že súd síce poukazuje na označenie a názov bodu I. žiadosti o úver „kontaktné, identifikačné a ekonomické údaje žiadateľa o úver“, no rovnaký prístup pri hodnotení žiadosti už nemal pri bode I., v ktorom sa uvádza že ho vypĺňajú podnikajúce fyzické osoby, pri bode V „údaje o požadovanom úver“, kde sa uvádza žalobcom uvedený účel čerpania úveru, či prehlásenie o žiadaní úveru na podnikateľské účely v závere žiadosti (nad podpisovou doložkou). Z postupu prvoinštančného súdu nie je zrejmé, prečo si vyberá len niektoré časti žiadosti a nehodnotí ju komplexne. O tom, že žalobkyňa vyznačila účel čerpania úveru „investičný“ a následne ho špecifikovala sa v napádanom rozsudku neuvádza nič. Záver prvoinštančného súdu, že žalobkyňa uviedla svoje „IČO“ z dôvodu preukázania príjmu je vecne nedôvodný (ako IČO preukazuje príjem žalovanému nie je zrejmé, pretože tento záver je nespojitelný s akoukoľvek skutočnosťou). Záver súdu je mylný a nemá oporu v žiadnej dokázanej skutočnosti, ani v žiadnom zákone.

Z napádaného rozsudku nevyplýva žiadne zdôvodnenie, na základe ktorého súd prvej inštancie uprednostnil účelovú výpoveď žalobkyne pred jej skorším konaním. Tvrdenie a záver, že žalobkyňa neprejavila uzavrieť zmluvy o úvere ako podnikateľ je v rozpore s písomne prejavenu vôľou. Je kuriózne, že súd prvej inštancie sa ani len kriticky nepozastavil nad faktom, že žalobkyňa „nechcene“ uzavrela dve úverové zmluvy ako podnikateľ, čo odporuje nielen vecne zdôvodniteľnému a racionálnemu postupu žiadateľa o úver. V konaní nebolo preukázané, že žalobkyňa konala pod fyzickým alebo psychickým nátlakom pri podaní ktorejkoľvek žiadosti o úver, alebo pri uzavretí ktorejkoľvek z úverových zmlúv. Nebol tak preukázaný a súd ani v rozsudku neoznačil žiadny zákonný dôvod na zmenu právnej povahy prejavenej vôle žalobcu. Žalovaný poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 81/2011 a uviedol, že konajúci súd postupoval v rozpore s ustanoveniami právnych predpisov o výklade prejavu vôle (§ 266 OBZ a § 35 O.z.). Počas celého konania nebol vykonaný jediný dôkaz,

ktorý by preukázal zákonný dôvod, pre ktorý nie je žalobkyňa viazaná prejavom svojej vôle, že jej prejav vôle nebol urobený slobodne, vážne, určito a zrozumiteľne. Z napádaného rozsudku nevyplýva žiadny zákonný dôvod, podľa ktorého je možné obsah vykonaného právneho úkonu pred súdom poprieť vyhlásením, ktoré je navyše neurčité a nekonkrétne. Žalobkyňa v konaní ani netvrdila, že by obsah žiadosti o úver nezodpovedal skutočnosti a že žiadosť o úver nepodpísala slobodne, vedome a dobrovoľne. Jediné jej tvrdenie smerovalo k tomu, že prostriedky z úveru použila inak ako uvádzala pôvodne v zmluve o úvere a v žiadosti o úver. Avšak ani o údajne inom použití prostriedkov nepredložil žiadny dôkaz. Súd prvej inštancie neozrejmil, z akého dôvodu sa vôbec nezaoberal rozpormi v tvrdeniach žalovanej s jej predošlým konaním pri žiadosti o úver a uzavretí zmluvy o úvere.

Nikde v rozsudku súd nevyhodnotil dôkazmi preukázaný osobný status žalobkyne, ktorá už aj predtým, ako došlo k uzavretiu prvej úverovej zmluvy, podnikala aj v oblasti finančného sprostredkovania, teda mala vlastné, dlhoročné profesijné skúsenosti z podnikania, na základe ktorých vedela, aký je rozdiel medzi spotrebiteľským úverom a podnikateľským úverom. Podľa Výpisu z registra finančných agentov, finančných poradcov, finančných sprostredkovateľov z iného členského štátu v sektore poistenia alebo zaistenia a finančných sprostredkovateľov z iného členského štátu v oblasti poskytovania úverov na bývanie vedeného NBS v období od 4.12.2014 do 3.1.2017 vykonávala činnosť v oblasti poskytovania úverov, úverov na bývanie a spotrebiteľských úverov a pre túto činnosť bola zapísaná aj v príslušnom podregistri; v období od 10.4.2015 do 3.1.2017 vykonávala činnosť v oblasti poistenia a zaistenia, prijímania vkladov a pre túto činnosť bola zapísaná aj v príslušnom podregistri. Na registráciu bolo potrebné splniť požiadavky odbornej spôsobilosti a jej prehlbovania (§ 21 a nasl. zákona č. 186/2009 Z.z.), čo potvrdzuje znalosti žalobkyne v problematike, ktorá je predmetom tohto sporu. Súčasne táto skutočnosť dostatočne aj ozrejmuje konkrétne fakty spojené s konaním žalobkyne pri uzatváraní zmluvných vzťahov, predovšetkým s nevierohodnosťou jej tvrdení o tom, o aký úver žiadala, čoho si bola a nebola vedomá a je dôležitá práve pri vymedzovaní pojmu „priemerný spotrebiteľ“ v konkrétnych okolnostiach prípadu vo vzťahu k tvrdeniam žalobkyne.

Postup konajúceho súdu je založený na nezákonnom predpoklade, podľa ktorého obsah jednotlivých písomných úkonov (žiadosť o úver, zmluva o úvere) nepreukazuje príslušnou listinou, ale dodatočným tvrdením prispôbeným situácii, v ktorej sa tvrdenie uvádza. Bola to žalobkyňa, ktorá mala v konaní preukázať, že v relevantnom čase mala iný prejav vôle, ako vyplýva z listinných dôkazov. Z O.z. ani iného predpisu však nevyplýva domnienka, že by sa účastník zmluvy považoval za spotrebiteľa, pokiaľ dodávateľ nedokáže opak. Takúto domnienku nemožno vyvodiť ani z § 54 ods. 2 O.z., pretože toto ustanovenie hovorí o priaznivejšom výklade spotrebiteľskej zmluvy. Jeho aplikácia tak predpokladá pozitívne zistenie, že určitá zmluva je spotrebiteľská; nemožno z neho však vyvodiť domnienku, že v pochybnostiach sa každá zmluva považuje za spotrebiteľskú (viď. uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 26.03.2018 č. k. 26Co/145/2017, uznesenie Krajského súdu v Nitre č.k. 9CoCsp/8/2021 – 187). Ustanovenie § 54 ods. 2 O.z. súd prvej inštancie porušil.

Tvrdenie prvoinštančného súdu, že formulárové zmluvy nie sú typické pre obchodnoprávne vzťahy, je v príkrom rozpore s realitou obchodnej praxe. Svedčia o tom všeobecne známe skutočnosti ako je napríklad to, že banky, dodávateľia elektriny, plynu, vody, služby odpadového hospodárstva, telekomunikačných služieb používajú zásadne vo všetkých vzťahoch (obchodnoprávne, spotrebiteľské) formulárové zmluvy. Konštatovanie súdu (bod 39) je založené nielen na nepreukázanom predpoklade, ale v prvom rade predpoklade odporujúcom realite obchodnej praxi.

Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že aj v prípade obchodnoprávnej úpravy by dohodnutá odplata bola neprímerane vysoká, lebo má presahovať úrokovú sadzbu 3,05-6,61 %. Označené údaje nie sú ani údajmi podľa § 502 ods. 1 OBZ a súčasne uvedené ustanovenie vylučuje záver o neplatnosti úroku ako celku, konajúci súd dopustil hrubého porušenia zákona. Zmluva o úvere je v zmysle OBZ tzv. absolútnym záväzkom. Z tejto právnej úpravy vyplýva, že zmluva o úvere nemôže byť dojednaná ako bezúročná, pretože záväzok platiť úrok ako odplatu za dočasné prenechanie peňažných prostriedkov do užívania je pojmovým znakom úverovej zmluvy a jej podstatnou časťou. Ak veriteľ a dlžník nedohodnú výšku úrokov v zmluve, je dlžník povinný platiť úrok vo výške stanovenej OBZ. Tá nie je stanovená fixne, ale je závislá na tom, aké úroky obvykle požadujú banky v mieste dlžníka v dobe uzavretia zmluvy za úvery nimi poskytované (porov. § 502 OBZ). Vo vzťahu k § 502 OBZ súdna prax ďalej konštatovala, že prípadná dohoda o úroku vo výške prevyšujúcej povolenú hodnotu nespôsobuje neplatnosť ani úverovej zmluvy ako celku, ale ani neplatnosť dojednaná o úrokoch, ale nastúpenie právneho dôsledku vyjadreného v uvedenom ustanovení. Úprava zmluvy o úvere v OBZ sa ďalej od úpravy zmluvy o pôžičke teda významne líši tým, že ustanovenie § 502 ods. 1 OBZ priznáva veriteľovi právo požadovať úroky aj vtedy, ak nie je ich výška v úverovej zmluve dojednaná alebo ak výška úrokov prevyšuje najvyššiu prípustnú hodnotu úrokov. Zakotvuje tiež (v poslednej vete) výslovne i riešenie situácie vzniknuté tým, že

strany dojednávajú v úverovej zmluve úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona. Takáto úprava pre vzťahy založené úverovou zmluvou uzavretou podľa § 497 a nasl. OBZ posilňuje princíp obsahovej oddeliteľnosti tej časti právneho úkony (zmluvy o úvere), ktorá sa týka úrokov. Zákon výslovne uvádza, že v prípade úrokov vyšších než sú podľa zákona alebo na základe zákona má dlžník povinnosť platiť úrok v najvyššie prípustnej výške. Právna úprava teda jednoznačne vylučuje záver o neplatnosti dojednávania o úrokoch v celosti, resp. celej zmluvy o úvere. Uvedené súd prvej inštalácie vôbec nerešpektoval a preto po právnej stránke dospel k nesprávnemu záveru o neplatnosti dojednávania o úrokoch (v prejednávanej veci predstavujúcej zmluvnú odmenu) ako celku. Žalovaný tvrdí, že znenie § 502 OBZ vylučuje záver o neplatnosti úrokov v rozpore s dobrými mravmi.

Postup prvoinštančného súdu je v rozpore s ustanovením § 502 OBZ, pretože toto ustanovenie odkazuje na úrok obvyklý, za aký poskytovali úvery banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. A nie na priemerné úrokové sadzby bánk podľa štatistických prehľadov. Ak OBZ v prípade absencie dojednávania o úrokoch určuje, že sa majú použiť úroky obvyklé v čase uzavretia zmluvy, za aké banky v sídle dlžníka poskytovali úvery, potom takéto obvyklé úroky treba chápať ako zákonom predpokladané ako prípustné, primerané a dovolené. Zákonná úprava v žiadnej časti neodkazuje na štatistické údaje, aké súd prvej inštalácie použil pri svojom rozhodovaní. Nie je zrejmé ani to, či súdom použité hodnoty sa týkajú úverov zabezpečených alebo nie, úverov so splatnosťou porovnateľnou s tou, ktorá bola dohodnutá medzi zmluvnými stranami, a pod. Podľa žalovaného skutkový záver súdu vo vzťahu k výške úrokom, vo vzťahu k hodnotám, s ktorými bol úrok za úver poskytnutý žalovanému porovnávaný, je nesprávny a nezákonný. V konaní nebolo preukázané, že v čase uzavretia zmluvy a v mieste sídla žalobcu boli úroky za úver (za porovnateľných podmienok, teda bez zabezpečenia zabezpečovacím právom ako je záložné právo alebo iné právo k veci) vo výške, s ktorou sú dohodnuté úroky v rozpore. Tým, že súd prvej inštalácie nesprávne ustálil, s čím by vlastne úrok za úver poskytnutý žalovanej mal porovnávať, dospel k nesprávnemu záveru vo vzťahu k zmluvným úrokom, a o neplatnosti celého ich dojednávania. V tejto veci ani nejde o spotrebiteľský vzťah. Ale používanie štatistických priemerných úrokových sadzieb je zásadným porušením nielen pre obchodnoprávne vzťahy, ale aj spotrebiteľské (§ 53 ods. 6 v spojení s § 1, § 1a nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.). Konajúci súd považoval vo svojom rozhodnutí za neprimeranú takú hodnotu, aká bola prípustná pre spotrebiteľské vzťahy. Ak vo vzťahu k spotrebiteľským vzťahom sa v rámci ochrany jednej zmluvnej strany stanovuje horné obmedzenie výšky úrokov, potom v prípade rýdzo podnikateľského/ obchodnoprávneho vzťahu sú absolútne prípustné a v poriadku rovnaké alebo porovnateľné hodnoty ako je spomenutá regulácia, resp. ešte nižšie ako je spomenutá regulácia. Zo všeobecne známych údajov platných pre rok 2016 vyplýva, že pre spotrebiteľské vzťahy štát reguloval hornú hranicu úrokov a odplaty na úrovni 25,04 % ročne a pre úvery prostredníctvom kreditných kariet dokonca až hodnotu 44,30 % ročne. Ak teda pre regulovanú oblasť s ochranou jednej zmluvnej strany štát určoval hodnoty na úrovni 44,30 % platnej pre tretí štvrtrok 2016 (dvojnásobok hodnoty na základe údajov za 2. štvrtrok 2016), potom je v rozpore s podstatou právnej úpravy OBZ založeného na zásade zmluvnej voľnosti, aby hodnota 31 % bola neprimeraná a neplatná. Uvedené predstavuje všeobecne známe verejné informácie a žalovaný predkladá o tom v súlade s uvedenými údajmi aj dôkazy, ktoré sú verejne známe a dostupné na webovom portáli Ministerstva financií SR. Ich prípustnosť zdôvodňuje ustanovením § 366 písmeno c) a d) CSP.

Súd prvej inštalácie nezákonne rozhodol aj o priznaní úroku z omeškania. Výzva zo dňa 2.8.2023 nebola vykonaná oprávnenou osobou; osoba označená ako „JUDr. Darina Kmecová, PhD.“ pri zaslaní výzvy ani nepreukázala oprávnenie konať a zaslať výzvu; a tento nedostatok nebolo odstránený ani počas konania. Podľa § 16 ods. 2 a § 65 zákona o advokácii môže byť vykonaním jednotlivých úkonov poverený koncipient alebo odborný zamestnanec; v konaní nič také preukázané nebolo. Pritom žalovaný v podanom odpore tvrdil, že pri výzve z 20.8.2023 ide o „výzvu“ neoprávnenej osoby, ktorá sa ani nelegitimovala na akékoľvek úkony. Žalovaný sa dňa 4.8.2023 do žiadneho omeškania na základe vykonaného dokazovania nedostal. Odvolanie proti výroku III. o náhrade trov žalovaný odôvodnil tým, že ide o závislý výrok od rozhodnutia vo veci.

3. Žalobkyo a odvolanie nepodala, k odvolaniu žalovaného sa vyjadrila tak, že navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštalácie ako vecne správny potvrdil a priznal jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Uviedla, že s argumentáciou žalovaného v odvolaní nesúhlasí, nepovažuje ju za správnu a stotožňuje sa so závermi súdu obsiahnutými v napadnutom rozhodnutí. K tvrdeniu žalovaného, že je jeho povinnosťou riadne a náležite overiť identitu fyzickej osoby, eo vyvodzuje zo zákona e. 297/2008 Z.z. o ochrane pred legalizáciou príjmov z trestnej einnosti a o ochrane pred financovaním terorizmu, priom poukazuje aj na Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady 2016/679, zo doa 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov

a o vo3nom pohybe takýchto údajov, ktorým sa zrušuje smernica 95/46/ES (všeobecné nariadenie o ochrane údajov), žalobkyoa uviedla, že uvedenú argumentáciu považuje za úeelovú, nako3ko túto uvádza až v odvolaní aj napriek tomu, že túto nielenže neuviedol pred súdom prvej inštancie, ale ani v ialšom konaní týkajúcom sa zmluvy o úvere e. 237898-12235 zo doa 18.10.2016, v ktorom súd taktiež konštatoval spotrebite3ský charakter zmluvy o úvere. Žalobkyoa popiera akúko3vek spojitos? s prejednáványm prípadom, zo strany žalovaného ide o úeelovú procesnú obranu, na ktorú nie je možné prihliadnu? z dôvodu, že ide o také prostriedky procesnej obrany, ktoré žalobca (zrejme žalovaný) neuplatnil v konaní pred súdom prvého stupoa, ale ani v inom konaní týkajúcom sa jednej zo zmlúv, ktorá je predmetom aj tohto konania. Žalovaného tvrdenia nespaoajú zákonom vymedzené podmienky, za ktorých je možné prostriedky procesnej obrany alebo procesného útoku použi?. Žalovaný taktiež uvádza také tvrdenia, ktoré nevyužil v rámci konania na súde prvého stupoa a na dané konanie je nutné aplikova? aj príslušné ustanovenia o koncentracii konania, nako3ko pasivita žalovaného nemôže by? na úkor žalobkyne, ktorá veas produkoval dôkazy a vyjadrovala sa k všetkým podstatným okolnostiam prejednáváného prípadu. Okrem uvedeného žalovaný zavádza, kei tvrdí, že pre získanie údajov z centrálného registra exekúcií je potrebné rodné eíslo fyzickej osoby, ak ide o fyzické osoby – podnikate3ov. Práve jednoznaeným identifikátorom pre fyzické osoby – podnikate3ov ako aj právnické osoby je IEO, ktoré je jedineené pre každú z týchto osôb a tak ho vyžadujú aj príslušné registre. Naopak, pri fyzických osobách sú identifikaené údaje iné, a to práve tie, ktoré žalovaný v zmluve o úvere ako aj žiadosti o úver uviedol. Žalovaného ialšie tvrdenia o zániku podnikate3ského oprávnenia sú absolútne hypotetické a ide len o úeelové tvrdenia, ktoré nemôžu obstá?. Ialšou skutoenos?ou, ktorá svedeí v neprospech žalovaného tvrdení o nutnosti identifikácie pod3a uvedených zákonov je, že žalovaný okrem údajov v zákone uvedených vyžadoval od spotrebite3a údaje ako – rodinný stav a pohlavie. Uvedený zákon mu takúto povinnos? neukladá, priedom navyše ide o údaje, ktoré si spoločnosti poskytujúce úvery vyžadujú za úeelom skúmania bonity v prípade poskytnutia úveru fyzickej osobe spotrebite3ovi, eo taktiež svedeí v prospech záverov o spotrebite3skom charaktere predmetných zmlúv o spotrebite3skom úvere (v jednom prípade právoplatne konštatovaný záver o spotrebite3skom charaktere zmluvy). Žalovaný okrem uvedeného nemohol postupova? v súlade s týmto zákonom, nako3ko pod3a tohto zákona (v § 7 písm. a) na ktorý poukazuje sám žalovaný) je vyžadovaný aj údaj ako – zistenie druhu a eíslo dokladu totožnosti a štátnej príslušnosti, ktorý v zmluvách o úvere, resp. žiadostiach o úver absentuje. Ak by žalovaný chcel tvrdi?, že údaje o rodnom eísle boli do žiadosti o úver doplnené za úeelom splnenia povinností uložených mu ustanovením § 7 zákona e. 297/2008 Z. z., eo má svedea? o údajnom podnikate3skom charaktere predmetných úverov, takáto argumentácia je celkom zjavne úeelová, nako3ko zároveň nedoplnil ialšie údaje uvádzané týmto ustanovením (napríklad eíslo dokladu totožnosti, štátnu príslušnos?) a zároveň doplnil údaje, ktoré toto ustanovenie vôbec nevyžaduje a sú typické pre poskytnutie spotrebite3ského úveru (ako napríklad rodinný stav, miesto narodenia). Za tejto situácie ak by aj existovala akýko3vek pochybnos? o spotrebite3skom charaktere zmluvného vz?ahu (ktorá na základe vykonaného dokazovania daná nie je a predmetné zmluvné vz?ahy sú jednoznaene spotrebite3ského charakteru) aj v takom prípade aplikujúc ustanovenie § 52 ods. 2 a § 54 ods. 2 O.z. je nutné uplatni? výklad priaznivejší pre spotrebite3a a aplikova? na prejednávane zmluvy o úvere normy spotrebite3ského práva. Žalovaný dezinterpretuje závery súdu, kei uvádza, že záverom súdu bolo, že žalobca uviedol svoje IEO z dôvodu preukázania príjmu. Takýto záver z napádaného rozhodnutia nemožno vyvodi?, pretože súd konštatoval, že údaje o podnikaní (celkovo) žalobca uviedol za úeelom preukázania príjmu. Z uvedených dôvodov nie je možné prihliadnu? na tvrdenia žalovaného v prvom rade preto, že ide o prostriedky procesnej obrany, ktoré mohol žalovaný uplatni? v konaní pred súdom prvého stupoa, priedom navyše ide o také tvrdenia, ktoré nemôžu obstá?, nako3ko sú úeelové a žalovaný nimi jasne zavádza.

K tvrdeniu žalovaného, že o inom použití prostriedkov žalobkyoa nepredložila žiadny dôkaz, uviedla, že z ustálenej rozhodovacej praxe súdov vyplýva, že je to práve verite3, a teda v tomto prípade žalovaný, na ktorého strane je dôkazné bremeno preukáza? toto tvrdenie. Žalovaný tiež uvádza, že žalobca vyznaeil úeel eerpania úveru, priedom ani toto tvrdenie žalovaného nie je možné považova? za pravdivé, keiže to bol práve finančný agent žalovaného, ktorý vypaoal žiados? o úver. Aj ialšie tvrdenia žalovaného sú tendenené, nako3ko žalobkyoa predložila súdu zápisnicu o pojednávaní z konania vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 60Cb/10/2021, v rámci ktorého prebehol výsluch žalobkyne, v ktorom objasnila úeel eerpania úveru, ako aj v rámci konania na súde prvého stupoa bol vykonaný výsluch žalobkyne, kde tieto skutoenosti potvrdila. Žalobkyoa poukázala na rozsudok Krajského súdu v Trnave zo doa 24.6.2015 sp. zn. 25Co/507/2014, uznesenie Krajského súdu v Trnave zo doa 30.7.2013 pod sp. zn. 21CoE/465/2012, uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 4CoE 100/2013–133. Žalobkyoa ialej poukázala na to, že v rámci tohto konania ako aj konania vedeného Okresným

súdom Trnava pod sp. zn. 60Cb/10/2021 týkajúceho sa zmluvy o úvere e. 237898-12235, žalobkyo v rámci výsluchu na pojednávaní celkom podrobne opísala situáciu, v ktorej sa nachádzala, ako aj úeel využitia finanených prostriedkov. Žalovaného tvrdenie o „úeelovej výpovedi žalobkyne“ je nieím nepodložené tvrdenie. Výsluch strany je v zmysle ustanovenia § 187 ods. 2 CSP legitímnym dôkazným prostriedkom a žalovaný žiadnym spôsobom tento nerozporoval, priom v oboch prípadoch na to mal príležitosť? úeasť?ou na pojednávaní, kde by mu bol daný priestor klásť? otázky. Žalovaný sám nenavrhol vykonať? žiaden dôkaz, ktorým by spochybnil žalobkyoou uvádzané skutoenosti. Preto aj jeho ialšie tvrdenia, ktoré uvádza, že súd nevykonal žiaden dôkaz v zmysle príslušných zákonných ustanovení je nieím nepodložený a tendený a to najmä s ohľadom na tú skutoenosť?, že žalovaný nenavrhol vykonať? žiaden dôkaz. Za situácie, kedy sa žalovaný nezúeastní pojednávania, na ktorom sa vykonáva výsluch strany, na ktorý bol riadne predvolaný a až následne v odvolaní namieta ad block (bez akýchko3vek konkrétnych údajných nezrovnalostí vo výpovedi) údajnú úeelovosť? výpovede, je zjavne úeelovým a tendeným tvrdením. Súeasť?ou súdneho spisu je jednak zápisnica z pojednávania v rámci konania vedeného Okresným súdom Trnava pod sp. zn. 60Cb/10/2021, ako aj súeasného konania z výsluchu žalobkyne, ktorá v rámci neho celkom podrobne opísala dôvody potreby finanených prostriedkov. Nie je pravdivé tvrdenie žalovaného, že tieto mala žalobkyo a údajne využiť? na nákup kancelárskych potrieb. Uvedené celkom jasne vyvracajú výpovede samotnej žalobkyne, priom z nich vyplýva, že žalobkyo a potrebovala finanené prostriedky v dôsledku nepriaznivej rodinnej situácie, v ktorej mama žalobkyne mala diagnózu gambler, eoho dôsledkom bolo množstvo exekúcií. Žalobkyo a uvedenú situáciu potrebovala riešiť?, priom v rámci výsluchu uviedla a opísala aj proces spisovania žiadosti o úver ako aj schva3ovania úveru. Z výsluchu žalobkyne jednoznaene vyplýva, že nemala možnosť? podie3ať? sa ani na vypisovaní žiadosti, svoje údaje iba diktovala finannému agentovi. Žalovaného ialšie tvrdenia o profesijnom zameraní žalobkyne sú opakované a nadbytoené, priom akéko3vek otázky tohto charakteru boli zoh3adoované aj súdom v právoplatne skoneenom konaní na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 60Cb/10/2021. Osoba požíva ochranu, ktorú jej poskytujú právne predpisy na ochranu spotrebite3a bez oh3adu na jej profesijné zameranie. Zákon neureuje žiadne výnimky, kedy sa ochrana spotrebite3a na fyzickú osobu nevz?ahuje. Žalobkyo a poukazuje na rozsudok Súdneho dvora z 3.9.2015 vo veci C-110/14, Costea, ktorý v prejednávanej veci konštatoval, že okrem aspektu odborných kompetencií je potrebné zoh3adníť? aj vyjednávaciu silu spotrebite3a vo vz?ahu k podmienkam, ktoré sú predajcom vopred pripravené a na obsah ktorých nemá spotrebite3 vplyv. Práve v tejto súvislosti sa osoba s akýmko3vek postavením nachádza v rovnako znevýhodnenom postavení ako akýko3vek iný spotrebite3. Z uvedeného jasne vyplýva, že poukazovanie na profesiu žalobkyne je v kontexte s vyjednávacou pozíciou spotrebite3a irelevantná, tak ako tomu je aj v tomto prípade.

K námietke, že prvoinštanený súd nevyhodnotil osobný status žalobkyne, ktorá mala podnikateľ? aj v oblasti finaneného sprostredkovania, uviedla, že je to úeelové a tendené tvrdenie, lebo prvostupový súd sa v napádanom rozhodnutí s uvedeným vysporiadal v bode 45. Akéko3vek žalovaného tvrdenia o pôsobení žalobkyne ako finaneného agenta sú nadbytoené, pretože právne predpisy na ochranu spotrebite3a sa vz?ahujú na každú fyzickú osobu, ktorá nekoná v rámci svojej podnikateľ3skej einnosti, povolania alebo zamestnania, a to bez oh3adu na jej profesijné zameranie.

K povahe zmluvného vz?ahu uviedla, že nemala vedomosť? a ani zámer uzatvoriť? zmluvu ako podnikateľ3 (vii. zápisnica o pojednávaní zo doa 7.5.2024 a zápisnica o pojednávaní zo doa 9.2.2023 z konania vedeného Okresným súdom Trnava pod sp. zn. 60Cb/10/2021). Žalobkyo a disponovala živnostenským oprávnením, ktoré sa uvádza aj v predmetnej zmluve, ale údaje boli žalobkyoou poskytnuté len za úeelom preukázania jej príjmu a na jeho žiadosť?. Žalobkyo a pri podpise predmetnej zmluvy absolútne nemala vedomosť? o tom, že predmetný úver jej má byť? poskytnutý na podnikateľ3ské úeely, nako3ko za týmto úeelom ho nikdy zo strany verite3a nežiadala a taktiež nemala vedomosť? o tom, eo takéto rozlíšenie pre ou znamená a že môže mať? vplyv na ochranu jej práv. Ako bola informovaná aj zo strany žalovaného, informácie o jej živnostenskom oprávnení mu mali slúžiť? len na preukázanie príjmu a teda za úeelom skúmania schopnosti splácať? úver. Zo strany verite3a išlo o obchádzanie obeianskoprávných predpisov, ako aj predpisov na ochranu spotrebite3a a o zastretý právny úkon, ktorým verite3 fingoval uzatvorenie zmluvy o úvere pod3a Obchodného zákonníka, aj kei v skutoenosti vzhľadom na postavenie žalobkyne ako fyzickej osoby, ktorá pri uzatváraní a plnení zmluvy o úvere nekonala v rámci predmetu svojej podnikateľ3skej einnosti, má byť? táto zmluva posudzovaná pod3a Obeianskeho zákonníka a pod3a prepisov na ochranu spotrebite3a, najmä zákona e. 129/2010 Z. z. o spotrebite3ských úveroch.

Ohľadne obdobných praktík nebankového subjektu vykazujúcich nekalý charakter poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7Co/139/2018-235 zo doa 12.12.2019. Pri posudzovaní charakteru právneho vz?ahu je nevyhnutné skúmať? použitie finanených prostriedkov, eo je aj v súlade s

ustálenou judikatúrou, napr. rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 26.5.2011 sp. zn. 6Co/84/2011. V otázke prednosti posúdenia zmluvného vzťahu podľa predpisov občianskeho práva pred právom obchodným poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 21.4.2015, sp. zn. 3MCdo/14/2014, uznesenie Krajského súdu Bratislava zo dňa 26.4.2018 sp. zn. 10NcC/9/2018-107, rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 23.2.2017 sp. zn. 20Co/61/2016-107, uznesenie Krajského súdu Košice sp. zn. 4CoE/58/2013, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/497/2014. K výkladu zmluvy a ustanoveniu § 54 ods. 2 O.z. poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obdo/45/2012 dňa 24.6.2013. Nutnosť výkladu ustanovení týkajúcich sa ochrany práv spotrebiteľa na každý zmluvný vzťah, ktorý uzatvára spotrebiteľ s dodávateľom, v prospech spotrebiteľa je dôležitý najmä z pohľadu, že je to práve dodávateľ, ktorý nesie zodpovednosť za prípravu a formulovanie zmluvnej dokumentácie. Žalovaný nebol schopný preukázať ani jedno zo svojich tvrdení, a to najmä s ohľadom na jeho tvrdenia o obchodnoprávnom charaktere týchto právnych vzťahov, pričom spolu s citovaným ustanovením O.z. nie je možné dôjsť k inému záveru. Prvostupový súd celkom správne vyhodnotil povahu právnych vzťahov medzi žalobkyňou a žalovaným. Tiež je dôležité poukázať aj na rozhodnutie Okresného súdu Trnava vydané pod sp. zn. 60Cb/10/2021-108 zo dňa 15.6.2023, v ktorom súd taktiež konštatoval spotrebiteľský charakter zmluvy o úvere e. 237898-12235, ktorá je predmetom aj tohto konania, eo len podporuje závery žalobcu o spotrebiteľskom charaktere oboch zmlúv o úvere, nakoľko ide o identické zmluvy. Žalobkyňa v konaní predložila súdu dôkaz, pričom sama v rámci výsluchu pred súdom uviedla dôvody, pre ktoré bola nútená získať finančné prostriedky. Nie je neobvyklou praktikou žalovaného, že označuje spotrebiteľa ako podnikateľa, a to práve z dôvodu obchádzania právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa, tak ako tomu bolo v tomto prípade, a to vzhľadom na nespočetné množstvo súdnych rozhodnutí, v ktorých súdy konštatovali spotrebiteľský charakter zmlúv, aj napriek tomu, že žalovaný úcelovo označoval spotrebiteľa ako podnikateľa.

K námietke k odplate uviedla, že žalovaný do oboch zmlúv o úvere urečil odplaty, ktoré až trojnásobne prevyšujú výšky istín. Pri zmluve o úvere e. 237029-122335 bola odplata určená na sumu vo výške 6.090,72 eur, pričom istina úveru bola vo výške 3.000 eur, čím bol spotrebiteľ zaviazaný k celkovej úhrade až 9.090,72 eur. Pri zmluve o úvere e. 2378981-12235 bola odplata určená na sumu vo výške 2.030,40 eur a istina úveru bola vo výške 1.000 eur, z čoho vyplýva, že žalobkyňa bola zaviazaná k celkovej úhrade až vo výške 3.030,40 eur. Je preto zrejmé, že celkové výšky úrokov (odplát), ktoré mal dlžník zaplatiť sa rovnajú viac ako 3-násobky súm poskytnutých úverov. Vzhľadom na to, že prvostupový súd konštatoval spotrebiteľský charakter zmlúv o úvere, je celkom logické, že odplatu určenú v zmluvách posúdil podľa ustanovení právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Opakom by bolo celkom nelogické posúdenie spotrebiteľského charakteru zmlúv a odplaty podľa noriem obchodného práva tak, ako to navrhuje žalovaný. Na základe už uvedenej argumentácie a priložených dôkazov k žalobe, z ktorých možno vychádzať, na podklade údajov v oboch zmluvách úroková miera predstavovala hodnotu 70,95%, eo je potrebné považovať za odporujúce zákonu, ale aj dobrým mravom. Žalobkyňa poukázala na obvyklú výšku roenej úrokovej miery v danom období podľa štatistického prehľadu Národnej banky Slovenska, ktorá predstavovala na spotrebiteľské úvery 10,91 % (september 2016) a 10,63 % (október 2016), eo je v horibilnom rozpore s úrokmi (ako aj celkovou odplatom) stanovenými žalovaným v zmluvách. Priemerná roená úroková sadzba predstavovala v septembri 2016 hodnotu 11,88 % a v októbri 2016 11,39%. Aj v prípade iných úverových produktoch (nespotrebiteľských) sa priemerná výška úrokovej sadzby v danom období pohybovala v rozmedzí 3,05% až 6,61% v septembri 2016 a 2,88 % až 4,78 v októbri 2016. Žalobkyňa odmieta tvrdenia žalovaného v súvislosti s odplatom a jej posúdením v súlade s obchodnoprávnymi predpismi (žalobkyňa trvá na spotrebiteľskom charaktere predmetných zmlúv), ani táto argumentácia žalovaného nemá oporu v ním citovanej právnej úprave. Žalobkyňa sa domnieva, že aj ak by sa na dané právne vzťahy aplikovali normy obchodného práva (eo popiera), žalovaný svojím postupom smerujúcim k neprimeranému stanoveniu výšky úrokov v hodnote 70,95 % (pri výške úrokov podľa štatistiky NBS 3,05% až 6,61% v septembri 2016 a 2,88 % až 4,78 v októbri 2016) porušil zásady poctivého obchodného styku a takéto konanie preto v zmysle § 265 v korelácii s ustanovením § 369d OBZ nemôže požívať právnu ochranu. Dohody o výške úrokov je tak nutné považovať za absolútne neplatné právne úkony vzhľadom na svoju neplatnosť na celé zmluvy o úvere. Žalobkyňa poukázala aj na to, že žalovaný sa v doterajšom priebehu konania takmer vôbec nevyjadril k odplate za dané úvery, pričom jeho predchádzajúce vyjadrenia obsahujú iba k strohé konštatovania, aj napriek tomu, že mal priestor tieto tvrdenia uvádzať už v konaní na súde prvého stupňa. Z uvedených dôvodov preto trvá na tom, že v súlade s ustanoveniami CSP nie je možné na tvrdenia žalovaného obsiahnuté v jeho odvolaní prihliadať, nakoľko viaceré z nich prvýkrát zaznievajú až v samotnom odvolaní a tieto mohol ak by konal v súlade so zásadou rýchlosti a hospodárnosti konania uvádzať už v konaní na súde prvého stupňa. Zároveň ide o také tvrdenia, ktoré celkom zjavne

nespochybujú súdom priznaný nárok eo do základu a výšky, ale svedeia o úeelovosti argumentácie žalovaného a snahe vyhnúť sa splnenia jeho povinností. Žalobkyoa bola v konaní aktívna, svoje tvrdenia podoprela dôkazmi a závery súdu prijaté v rozhodnutí napádanom rozsudkom súdu prvého stupoa sú v súlade aj so závermi prijatými súdom I. aj II. stupoa v rámci konania vedeného Okresným súdom Trnava pod sp. zn. 60Cb/10/2021. Na základe uvedeného trvá žalobkyoa na tom, že výšky odplát za poskytnuté úvery prevýšili dvojnásobok priemernej roenej percentuálnej miery nákladov v oboch prípadoch, prieieia sa dobrým mravom, a preto sú tieto dohody neplatné.

K argumentácií týkajúcej sa neoprávnenej osoby na zaslanie výzvy je túto potrebné považovať za úeelovú, a to vzhľadom na to, že aj z priloženého e-mailu, ktorý bol zaslaný žalovanému vyplýva, že JUDr. Darina Kmecová, PhD. bola advokátskou koncipientkou v Advokátskej kancelárii JUDr. Peter Rybár, s.r.o., zapísanou v zozname koncipientov Slovenskej advokátskej komory s registraeným eísom: 909418. Z priloženého dokumentu tiež vyplýva, že súeasťou e-mailu bolo aj plnomocenstvo udelené žalobcom zo doa 25.7.2023, t.j. pred odoslaním výzvy žalovanému. Z odoslanej výzvy taktiež vyplýva, že v jej kópii sa nachádza advokát JUDr. Peter Rybár, ktorý týmto úkonom poveril, v súlade so zákonom ako aj v udeleným plnomocenstvom, svojho koncipienta – JUDr. Darinu Kmecovú, PhD., prieom aj odoslaná predžalobná výzva je v prílohe aj v pdf. formáte, tak aj v asice formáte s elektronickým zarueeným podpisom advokáta JUDr. Petra Rybára, prieom uvedený dokument vo formáte asice žalobkyoa priložila. Tieto úeelové námietky žalovaného sa neobjavili v jeho písomných podaniach v tejto podobe ako ich uvádza v odvolacom konaní, preto na ne nemožno prihliadať a žalobkyoa preukázala dorueenie predžalobnej výzvy žalovanému.

Nad rámec uvedeného žalobkyoa uviedla, že žalovaný žiadnym spôsobom nespochybnil ani sa nevyjadril k absentujúcim náležitostiam podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré žalobkyoa uviedla vo svojich predchádzajúcich podaniach, a tak sa v súlade s ustanovením §151 ods. 1 CSP stali nespornými.

K ialšej argumentácií žalovaného v bode 5 jeho odvolania žalobkyoa uviedla, že ak žalovaný má na mysli rozpor v tvrdeniach žalobkyne - tak tie ani len nekonkretizuje a neuvádza, o aké údajné rozpory by malo ísť, eím žalobkyoa nemá ako reagovať na toto vágne a všeobecné tvrdenie, pretože to nieím konkrétne nezodôvodnil. Vo vzťahu k ialším námietkam a tvrdeniam žalovaného v odvolaní odkazuje žalobkyoa na svoje predchádzajúce písomné podania a ústne prednesy, nakoľko argumentácia žalovaného v podanom odvolaní je v mnohom totožná s jeho argumentáciou v jeho vyjadreniach, ku ktorým sa už žalobkyoa komplexne vyjadrila v konaní na prvom stupni. Odvolanie žalovaného je vzhľadom na skutoenosti uvádzané vyššie v celom rozsahu nedôvodné. Jedným z atribútov civilného sporového konania a právneho štátu je zásada právnej istoty, eo vyjadruje, že strana konania môže oekávať, že jej spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou. V zmysle uvedeného žalobkyoa poukazuje na znenie el. 2 zákona CSP a k právnej istote poukázala na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 300/2018 zo doa 5.9.2018.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané veas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie prípúšťá (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutých eastiach (I. a III. výrok) v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), kei miesto a eas verejného vyhlásenia rozsudku boli oznámené na úradnej tabuli odvolacieho súdu a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých eastiach (I. a III. výrok rozsudku) treba navzdory námietkam žalovaného považovať za vecne správny.

Odvolací súd nemal (napriek opaenému názoru odvolateľa) dôvod nesúhlasiť s argumentáciou použitou súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia (tak ako táto - rozumej argumentácia - vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku). U dôvodov predostretých súdom prvej inštancie dostatoene jasne a i objektívne presvedeivo by tak zásadne postaeovalo i len konštatovať ich správnosť a odvolať sa na ne (prvá easť ust. § 387 ods. 2 CSP), odvolací súd však aj v tejto konkrétnej veci musí ueiniť zadosť tiež povinnosti vyporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 veta druhá CSP) a preto, ale aj pre celkovú úplnosť nad rámec už uvedeného súdom prvej inštancie dopoa (§ 387 ods. 2 CSP in fine) nasledovné:

5. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie eiastoene vyhovel žalobe (I. výrok), vo zvyšku ju zamietol (II. výrok) a priznal žalobkyni voei žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (III. výrok).

Predmetom odvolacieho konania je posúdenie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej easti veci samej a v závislej easti o náhrade trov konania (teda I. a III. výrok rozsudku).

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu bolo najmä posúdiť, ei prvoinštanený súd dospel k správne mu záveru, že žalobkyoa uzatvárala zmluvy o úvere v postavení spotrebite3a a že predmetné úvery sú spotrebite3skými úvermi pod3a ZoSÚ.

Pod3a 52 ods. 1, 2, 3 a 4 O.z. (v znení úeinnom ku dou uzavretia zmlúv), spotrebite3skou zmluvou je každá zmluva bez oh3adu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávate3 so spotrebite3om (1). Ustanovenia o spotrebite3ských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vz?ahy, ktorých úeastníkom je spotrebite3, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebite3om. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo úeelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vz?ahy, ktorých úeastníkom je spotrebite3, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Obeianskeho zákonníka, aj kei by sa inak mali použiť normy obchodného práva (2). Dodávate3 je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebite3skej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikate3skej einnosti (3). Spotrebite3 je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebite3skej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej einnosti alebo inej podnikate3skej einnosti (4).

Pod3a § 54 ods. 1 a 2 O.z (v znení úeinnom ku dou uzavretia zmlúv), zmluvné podmienky upravené spotrebite3skou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebite3a. Spotrebite3 sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebite3a priznávajú, alebo si inak zhoršíť svoje zmluvné postavenie (1). V pochybnostiach o obsahu spotrebite3ských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebite3a priaznivejší (2).

Pod3a § 1 ods. 2 veta prvá ZoSÚ (v znení úeinnom ku dou uzavretia zmlúv), spotrebite3ským úverom na úeely tohto zákona je doeasné poskytnutie peoažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebite3skom úvere vo forme pôžiky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finanenej pomoci poskytnutej verite3om spotrebite3ovi.

Pod3a § 2 písm. d) ZoSÚ (v znení úeinnom ku dou uzavretia zmlúv), zmluvou o spotrebite3skom úvere je zmluva, ktorou sa verite3 zaväzuje poskytnúť spotrebite3ovi spotrebite3ský úver a spotrebite3 sa zaväzuje poskytnuté peoažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebite3a spojené so spotrebite3ským úverom.

Pod3a § 7 ods. 1, 2 a 4 zákona e. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebite3a (ialej len „zák.e. 250/2007 Z.z.“) (v znení úeinnom ku dou uzavretia zmlúv), nekalé obchodné praktiky sú zakázané, a to pred, poeas aj po vykonaní obchodnej transakcie (1). Obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebite3a vo vz?ahu k produktu, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného elena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na ureitú skupinu spotrebite3ov (2). Za nekalú obchodnú praktiku sa považuje najmä klamlivé konanie a klamlivé opomenutie konania pod3a § 8 a agresívna obchodná praktika pod3a § 9. Zoznam obchodných praktík, ktoré sa za každých okolností považujú za nekalé, je v prílohe e. 1 (4).

Pod3a § 2 písm. u) a r) zák. e. 250/2007 Z.z. (v znení úeinnom ku dou uzavretia zmlúv), na úeely tohto zákona sa rozumie: r) podstatným narušením ekonomického správania spotrebite3a využitie obchodnej praktiky na znaené obmedzenie schopnosti spotrebite3a urobiť rozhodnutie, ktoré by pri dostatku informácií inak neurobil, u) odbornou starostlivosťou úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne oeaávať od predávajúceho pri konaní vo vz?ahu k spotrebite3ovi, zodpovedajúca eestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatoovanej v jeho oblasti einnosti.

6. Odvolate3 v odvolaní namietal, že pri fyzickej osobe - podnikate3ovi zis?oval údaje ako rodné eíslo, dátum a miesto narodenia preto, lebo je to jednoznaený identifikátor pre získanie údajov z centrálného registra exekúcií a pre získanie údajov v registri vedenom Slovak Banking Credit Bureau, s.r.o. a Non Banking Credit Bureau. Údaje z nich je možné získať len na základe rodného eísla fyzickej osoby, nie IEO. Dátum narodenia a rodné eíslo zis?oval aj pre situáciu, ak poeas trvania zmluvy o úvere dôjde k zániku podnikate3ského oprávnenia a zrušeniu prideleného IEO, ale aj informácií potrebných na vyhodnotenie sociálnych a na to nadväzujúcich ekonomických aspektov v rámci interných pravidiel a kritérií pre rozhodovanie o schválení úveru verite3om. Zákonnou povinnosťou žalovaného je riadne

overiť identitu fyzickej osoby, ktorú povinnosť mu ukladá aj ust. § 7, § 8 zákona č. 297/2008 Z.z., o ochrane pred legalizáciou príjmov z trestnej činnosti a o ochrane pred financovaním terorizmu, podľa ktorých povinnosť vykonať identifikáciu pri fyzickej osobe znamená zistenie mena, priezviska, rodného čísla alebo dátumu narodenia, ak rodné číslo nebolo pridelené, adresy trvalého pobytu alebo iného pobytu, štátnej príslušnosti, zistenie druhu a čísla dokladu totožnosti; u fyzickej osoby-podnikateľa aj zistenie adresy miesta podnikania, identifikačného čísla, ak bolo pridelené, označenia úradného registra alebo inej úradnej evidencie, v ktorej je tento podnikateľ zapísaný, a číslo zápisu do tohto registra alebo evidencie. Ďalej podľa nariadenia GDPR podľa pravidiel úverových registrov výslovne označených v žiadosti o úver je pre spracúvanie osobných údajov a zisťovanie údajov o prípadných záväzkoch potrebný súhlas.

Žalovaný tiež v odvolaní uviedol, že výzva zo dňa 2.8.2023 nebola vykonaná oprávnenou osobou, lebo osoba označená ako „JUDr. Darina Kmecová, PhD.“ pri zaslaní výzvy nepreukázala oprávnenie konať a zaslať výzvu s poukazom na § 16 ods. 2 a § 65 zákona o advokácii, podľa ktorých môže byť vykonaním jednotlivých úkonov poverený koncipient alebo odborný zamestnanec, čo v konaní preukázané nebolo. Žalovaný spolu s odvolaním predložil aj listinný dôkaz a to Súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za 2. štvrtrok 2016, ktoré podľa neho predstavujú všeobecne známe údaje a jeho prípustnosť odôvodnil odkazom na § 366 písm. c) a d) CSP.

Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

Opravný prostriedok s právom novôt povoľuje subjektu prednášať nové skutočnosti a dôkazy. Uvedené znamená, že odvolací súd je aj počas odvolacieho konania povinný prihliadať na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré doteraz neboli použité, ale len vtedy, ak sa týkajú procesných podmienok, ak sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, ak má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, alebo ak ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Právo tzv. novôt v odvolacom konaní je v systéme neúplnej apelácie nastavené ako reštriktívne vnímaná výnimka z pravidla, že v odvolacom konaní spravidla nie sú prípustné tie prostriedky procesného útoku alebo obrany, ktoré neboli procesnou stranou uplatnené pred súdom prvej inštancie.

Podľa § 384 ods. 3 CSP odvolací súd môže doplniť dokazovanie za podmienok uvedených v § 366.

V súvislosti so skutkovými tvrdeniami žalovaného o dôvode vyžadovania údajov ako rodné číslo a dátum narodenia aj pri fyzickej osobe – podnikateľovi, ktoré uviedol žalovaný v spore až v odvolaní (ako novotu v odvolacom konaní) odvolací súd uvádza, že s poukazom na § 366 v spojení s § 384 ods. 3 CSP nedoplnil dokazovanie, keď neboli splnené zákonné predpoklady a žalovaný nepreukázal, že predmetné skutkové tvrdenia nemohol v doterajšom konaní použiť skôr bez svojej viny.

Obdobne odvolací súd za novotu v odvolacom konaní považoval aj tvrdenie žalovaného, že „JUDr. Darina Kmecová, PhD.“ pri zaslaní výzvy nepreukázala oprávnenie konať a zaslať výzvu ako poverený koncipient, nakoľko v odpore žalovaný k predžalobnej výzve namietal len všeobecne, že ide o výzvu osoby, ktorá sa nelegitimovala na akékoľvek úkony a keďže v predžalobnej výzve bol ako právny zástupca žalobkyne označený „Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., JUDr. Peter Rybár, konateľ a advokát“ a predžalobná výzva bola žalovanému zaslaná so zaručeným elektronickým podpisom advokáta JUDr. Petra Rybára, námietka žalovaného v odpore mohla smerovať len k osobe JUDr. Petra Rybára, pričom je potrebné zdôrazniť, že žalovaný v odpore nešpecifikoval osobu, ktorej oprávnenie konať namieťa. Preto tvrdenie o nepreukázaní oprávnenia koncipienta JUDr. Dariny Kmecovej, PhD. konať bolo prvýkrát uvedené až v odvolaní. Rovnako s poukazom na § 366 v spojení s § 384 ods. 3 CSP odvolací súd nedoplnil dokazovanie, keď neboli splnené zákonné predpoklady a žalovaný nepreukázal, že predmetné skutkové tvrdenia nemohol v doterajšom konaní použiť skôr bez svojej viny.

Žalovaný spolu s odvolaním predložil aj listinný dôkaz a to Súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za 2. štvrtrok 2016, ktorý dôkaz v konaní pred súdom prvej inštancie nebol predložený a žalovaný v odvolaní ani netvrdil, že predmetný listinný dôkaz nemohol v doterajšom konaní zabezpečiť skôr. Odôvodnenie

prípustnosti jeho použitia až v odvolacom konaní len označením § 366 písm. c) a d) CSP bez bližšieho odôvodnenia bolo nedostačujúce a keďže žalovaný nepreukázal, že predmetný listinný dôkaz nemohol v doterajšom konaní použiť skôr bez svojej viny, odvolací súd pre nesplnenie podmienok § 366 v spojení s § 384 ods. 3 CSP dokazovanie nedoplnil.

Odvolací súd sumarizujúc vyššie uvedené konštatuje, že žalovaný v odvolaní netvrdil splnenie niektorej z podmienok pre použitie prostriedkov procesného útoku/obrany až v odvolacom konaní v zmysle citovaného § 366 písm. a/ až d/ CSP, ani tieto podmienky nevyšli najavo, preto tieto novoty – skutkové tvrdenia ako prostriedky procesnej obrany a listinný dôkaz nemohli byť použité až v odvolacom konaní, a nebolo možné na ne prihliadať.

7. Žalovaný vytýkal súdu prvej inštancie, že nehodnotil žiadosti o úver komplexne, lebo síce poukazuje na označenie a názov bodu I. žiadosti o úver „kontaktné, identifikačné a ekonomické údaje žiadateľa o úver“, no rovnaký prístup pri hodnotení žiadosti už nemal pri bode I., v ktorom sa uvádza, že ho vypaľujú podnikajúce fyzické osoby, pri bode V „údaje o požadovanom úvere“, kde sa uvádza žalobcom uvedený účel eerpania úveru, ei prehlásenie o žiadaní úveru na podnikateľské účely v závere žiadosti.

Podľa § 191 ods. 1 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Hodnotenie dôkazov v zmysle ustanovenia § 191 ods. 1 CSP je úlohou súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právny predpis obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne urešiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

Odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) CSP možno napadnúť výsledok rozhodnutia súdu pri hodnotení dôkazov, na ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Podstata tohto odvolacieho dôvodu spočíva v tom, že bol nesprávne vytvorený skutkový základ rozhodnutia, ktorá nesprávnosť je spôsobená chybným vyhodnotením vykonaných dôkazov. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky.

Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, sa rozumie taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúceho z ustanovenia § 191 CSP, podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplývali, alebo inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje hore uvedenému zákonnému ustanoveniu. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

Ak žalovaný v odvolaní poukazuje na nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov, resp. na nesprávne zistenie skutkového stavu zo strany súdu prvej inštancie, je potrebné uviesť, že odvolací súd je podľa ustanovenia § 383 CSP viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. V tomto prípade odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal všetky relevantné dôkazy navrhnuté stranami, tieto dôkazy vyhodnotil a z hodnotenia dôkazov ustálil skutkový stav, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal.

Odvolací súd poukazuje na odsek 37 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, v ktorom prvoinštančný súd vyhodnotil obsah žiadostí o poskytnutie úveru a v ktorom konštatoval, že údaje o podnikaní žalobkyne sa v úvodnej časti žiadosti vôbec neuvádzajú, ale uvádzajú sa iba v časti žiadosti označenej ako „Kontaktné, identifikačné a ekonomické údaje žiadateľa o úver“. Z uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie jednoznačne zohľadnil, že v žiadostiach o úver sa nachádzajú aj údaje o podnikaní žalobkyne a následne vyhodnocoval dôvod ich uvedenia v označenej časti žiadosti a dospel k záveru, že uvedenie údajov o podnikaní žalobkyne v tejto časti podľa súdu prvej inštancie plne zodpovedá tvrdeniu žalobkyne, že tieto údaje uvádzala iba v rámci preukazovania svojej bonity. Zároveň však poukázal na skutočnosť, že v oboch žiadostiach o úver sa v časti „Identifikačné údaje osoby žiadateľa o úver“ uvádzajú také údaje o žalobkyňi, ktoré sú identifikačnými údajmi fyzickej osoby a pri podnikateľovi ich

uvádza? je nedôvodné, ako je napr. rodné číslo, miesto narodenia, pohlavie, rodinný stav. Z odseku 39 odôvodnenia ďalej vyplýva, že súd prvej inštalácie sa zaoberal aj skutočnosťou, že v žiadostiach bolo uvedené, že úver bol poskytnutý pre účel spojený s vykonávaním podnikateľskej činnosti. Súd prvej inštalácie teda posudzoval všetky podstatné časti žiadostí a zistil z nich aj žalovaným vytkané údaje, preto námietka žalovaného o nezhodnotené žiadosti komplexne nebola dôvodná.

Odvolač tiež namietal, že záver súdu prvej inštalácie, že žalobkyňa uviedla svoje IEO z dôvodu preukázania príjmu, je vecne nedôvodný, lebo nie je zrejmé, ako IEO preukazuje príjem. Odvolací súd k tejto námietke uvádza, že uvedený záver je vytrhnutý z kontextu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, nakoľko z jeho odsekov 38 a 39 vyplýva, že súd prvej inštalácie mal z výsluchu žalobkyne preukázané, že IEO je v zmluvách uvedené preto, lebo keď sa bola opýtať, aké podmienky sú pre poskytnutie úveru, iba sa jej opýtali, či je zamestnaná alebo živnostník, pričom ona povedala, že je živnostník a IEO do zmlúv uviedla z dôvodu preukázania príjmu, čo pri výsluchu ozrejmla tak, že na jeho preukázanie (príjmu) žiadali predložiť daňové priznanie, preto uvedenie údajov o IEO súviselo s preukazovaním príjmu žalobkyne.

8. Podľa žalovaného z napádaného rozsudku nevyplýva žiadne zdôvodnenie, na základe ktorého súd uprednostnil účelovú výpoveď žalobkyne pred jej skorším konaním. Tvrdenie a záver, že žalobkyňa neprejavila vôľu uzavrieť zmluvy o úvere ako podnikateľ je v rozpore s písomne prejavenu vôľou. Súd prvej inštalácie sa nepozastavil nad faktom, že žalobkyňa „nechcene“ uzavrela dve úverové zmluvy ako podnikateľ, čo odporuje nielen vecne zdôvodnenému a racionálnemu postupu žiadateľa o úver. V konaní nebolo preukázané, že žalobkyňa konala pod fyzickým alebo psychickým nátlakom pri podaní ktorejkoľvek žiadosti o úver, alebo pri uzavretí ktorejkoľvek z úverových zmlúv. Nebol tak preukázaný a súd ani v rozsudku neoznail žiadny zákonný dôvod na zmenu právnej povahy prejavenej vôle žalobcu. Počas celého konania nebol vykonaný jediný dôkaz, ktorý by v zmysle príslušných zákonných ustanovení preukázal zákonný dôvod, pre ktorý nie je žalobkyňa viazaná prejavom svojej vôle, že jej prejav vôle nebol urobený slobodne, vážne, ureito a zrozumiteľne. Z napádaného rozsudku nevyplýva žiadny zákonný dôvod, podľa ktorého je možné obsah vykonaného právneho úkonu pred súdom poprieť vyhlásením, ktoré je navyše neureité a nekonkrétne. Žalobkyňa v konaní ani netvrdil, že by obsah žiadosti o úver nezodpovedal skutočnosti a že žiadateľ o úver nepodpísala slobodne, vedome a dobrovoľne. Jediné jej tvrdenie smerovalo k tomu, že prostriedky z úveru použila inak ako uvádzala pôvodne v zmluve o úvere a v žiadosti o úver. Avšak ani o údajne inom použití prostriedkov nepredložila žiadny dôkaz. Súd prvej inštalácie neozrejml, z akého dôvodu sa vôbec nezaoberal rozporom v tvrdeniach žalovanej s jej predošlým konaním pri žiadosti o úver a uzavretí zmluvy o úvere.

Z napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštalácie z vykonaného dokazovania zistil, že žalovaný ako veriteľ a žalobkyňa ako dlžník uzavreli zmluvu o úvere e. 237029-12235 zo dňa 16.9.2016 a zmluvu o úvere e. 237898-12235 zo dňa 18.10.2016, ktoré skutočnosti neboli v konaní spornými. Sporným v konaní bolo, či žalobkyňa uzatvárala zmluvy v postavení podnikateľa alebo spotrebiteľa. Zo žiadostí o úver súd prvej inštalácie zistil, že v časti „Identifikačné údaje osoby žiadateľa o úver“ sa uvádzajú také údaje o žalobkyňu, ktoré sú identifikačnými údajmi fyzickej osoby a pri podnikateľovi ich uvádzať je nedôvodné, ako je napr. rodné číslo, miesto narodenia, pohlavie, rodinný stav. Údaje o podnikaní žalobkyne sa v úvodnej časti žiadosti vôbec neuvádzajú, ale uvádzajú sa iba v časti žiadosti označenej ako „Kontaktné, identifikačné a ekonomické údaje žiadateľa o úver“, čo plne zodpovedá tvrdeniu žalobkyne, že tieto údaje uvádzala iba v rámci preukázovania svojej bonity, ale nemala vôľu uzavrieť úverové zmluvy v postavení podnikateľa.

Odvolačí súd poznamenáva, že už len vzhľadom na dvojaké označenie žalobkyne v žiadostiach a to jednak údajmi, ktoré sú typické pre fyzickú osobu - spotrebiteľa (meno, priezvisko, adresa trvalého pobytu, rodné číslo, miesto narodenia, pohlavie, rodinný stav) ako aj údajmi charakterizujúcimi fyzickú osobu podnikateľa (IEO a sídlo) nebolo možné jednoznačne ustáliť, či tieto zmluvy uzatvárala žalobkyňa ako spotrebiteľ alebo podnikateľ, preto pochybnosti bolo potrebné odstrániť.

Žalobkyňa na preukázanie svojich tvrdení navrhla vykonať svoj výsluch, pri ktorom uviedla, že úvery si zobrala, aby vyplatila úvery za svoju matku, pričom IEO je tam uvedené preto, lebo keď sa bola opýtať, aké podmienky sú pre poskytnutie úveru, iba sa jej opýtali, či je zamestnaná alebo živnostník, pričom ona povedala, že je živnostník; nebolo jej vysvetlené zo strany obchodného zástupcu žalovaného, čo je predmetom zmluvy, ani jej neboli vysvetlené jednotlivé ustanovenia; o podnikateľské úvery záujem nemala a obchodnému zástupcovi povedala, že potrebuje úvery pre osobnú potrebu. Súd prvej inštalácie poukázal na to, že žalovaný žiadnym spôsobom nespochybnil výpoveď žalobkyne ako dôkazný prostriedok, preto považoval za preukázané, že žalobkyňa neprejavila vôľu uzavrieť úverové zmluvy v postavení podnikateľa, ale IEO do zmlúv uviedla kvôli preukázaniu príjmu. Žalovaný naopak

nepreukázal, že by žalobkyou ako spotrebite3a poueil o rozdielnych právnych následkoch v prípade uzavretia zmluvy ako fyzická osoba a v prípade uzavretia zmluvy ako podnikate3.

Odvola3í súd dodáva, že žalovaný tiež nepreukázal, že to bola žalobkyoa, kto inicioval uzavretie zmlúv v danej podobe, kei žalobkyoa uvedené poprela a vysvetlila, za akým úeelom údaje týkajúce sa jej podnikate3skej einnosti poskytla uviedla. Žalobkyoa bola informovaná zo strany samotného žalovaného, že informácie o jej živnostenskom oprávnení mali žalovanému slúži? len na preukázanie príjmu, a teda za úeelom skúmania bonity žalobkyne. Skutoenos?, že vo formulárovej úverovej zmluve boli vyplnené údaje o tom, že žalovaná je aj živnostníkom, nepreukazuje, že poskytnuté peoažné prostriedky boli použité za úeelom výkonu podnikania a že pri podpise zmluvy konala žalovaná v rámci svojho podnikania. Uvedené bez ialšieho nepreukazuje ani prehlásenie žalobkyne ako dlžníka v zmluvách, že finanené prostriedky sú jej poskytnuté na výkon podnikania. Žalobkyoa poprela, že by finanené prostriedky použila na výkon podnikania a uviedla, že ich použila na osobné úeely, konkrétne na vyplatenie dlhov svojej matky, eo zhodne potvrdila aj v konaní vedenom pred Okresným súdom Trnava pod sp. zn. 60Cb/10/2021.

Z celkového koncipovania textu žiadostí o úver a zmlúv v spojení s výpoveiou žalobkyne (ktorú žalovaný nespochybnil), že obchodnému zástupcovi povedala, že potrebuje úvery pre osobnú potrebu, prieom IEO je v zmluvách uvedené preto, že sa jej pri zis?ovaní podmienok pre poskytnutie úveru pýtali, ei je zamestnaná alebo živnostník a ona bola živnostník, je možné dospie? aj pod3a odvolacieho súdu k záveru, že úeelom prehlásenia dlžníka o požiadaní o úver pre úeel spojený s vykonávaním svojej podnikate3skej einnosti bolo, aby bol právny vz?ah strán sporu formálne vyoatý spod ochranného režimu spotrebite3ského práva. Zo zmlúv vôbec nevyplýva, v akej oblasti žalobkyoa podniká a ako súvisí poskytnutie úveru s podnikate3skou einnos?ou žalobkyne. Žalobkyoa pri výsluchu uviedla, že v ease uzatvorenia zmlúv pracovala ako obchodný zástupca pre Prvú stavebnú sporite3ou a všetko vybavenie (na ktoré mala údajne využi? poskytnuté finanené prostriedky) mala k dispozícií, k výkonu svojho povolania nepotrebovala žiadne finanené prostriedky. Na druhej strane oznaenie úeelu úveru ako: „A - Investícia (nákup náradia, strojov, nábytku, výpoetovej techniky ati.): zariadenie kancelárie“ je evidentne len všeobecnou formuláciou uvádzanou do vopred pripravených zmlúv nezoh3adujúcou konkrétny (individuálne dojednaný) úeel poskytnutia úveru. Zmluvy boli dodávate3om vopred pripravené, ide o typické formulárové zmluvy, prieom žalobkyoa ako dlžník nemala možnos? ovplyvni? ich obsah, eo je pre uzatváranie zmluvného vz?ahu medzi podnikate3mi netypické a nasvedeuje vz?ahu nadriadenosti (dodávate3a) a podriadenosti (spotrebite3a) ako správne poznamenal aj súd prvej inštancie.

Z výsluchu žalobkyne vyplynulo aj to, že žiadosti o úver nevypisovala žalobkyoa ale žalovaný, preto o to viac v danom prípade vzniká pochybnos? o eestných praktikách poskytovate3a a správnosti vypísania údajov vo vz?ahu k vôli dlžníka. Rovnako žalobkyoa nepripravovala zmluvy o úvere, ale tieto vopred pripravil žalovaný, ktorý napriek inej vôli žalobkyne zakomponoval do nich vyhlásenia o podnikate3skom úvere. Žalobkyoa potom nemala inú možnos?, ako prija? formulárovú zmluvu, kde je uvedené, že prostriedky sa poskytujú pre úeely podnikania.

V súvislosti s uvedeným odvolací súd poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/497/2014, v ktorom sa krajský súd k oznaovaniu subjektov v zmluve vyjadril v tom zmysle, že: „Spotrebite3 nemôže ma? vedomos? o následkoch oznaenia ako podnikate3ského subjektu prípadne použitia finanených prostriedkov na podnikate3ské úeely, prieom veritelia zneužívajú neznanos? spotrebite3ov o následkoch ich oznaovania ako podnikate3ských subjektov a za tým úeelom využívajú nekalé obchodné praktiky, ktoré typickým príkladom je práve duplicitné oznaenie subjektov.“ Rovnako konanie, ktorým sa presviedea, navádza alebo inak pôsobí na spotrebite3ov, s cie3om dosiahnu?, aby sa ako úeel úveru vyznaeil úeel na zamestnanie, povolanie alebo podnikanie, teda aby sa vyznaeoval ako úeel úveru, úeel, ktorý nie je pravdivý, je v rozpore so smernicou e. 2005/2009 ES z 11.5.2005 o nekalých obchodných praktikách voei spotrebite3ovi na vnútornom trhu, pretože takéto konanie možno zaradi? pod nekalú praktiku a zároveň môže napaoa? atribúty agresívnej obchodnej praktiky, eo znamená, že ak sa podstatne zhoršuje sloboda výberu alebo správanie priemerného spotrebite3a, každá nekalá praktika sa považuje za neprijate3nú voei spotrebite3ovi (vii. rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo doa 26.5.2011 sp. zn. 6Co/84/2011).

Odvola3í súd zdôrazouje, že žalovaný žiadnym spôsobom nespochybnil výpovei žalobkyne ako dôkazný prostriedok a prvoinštanený súd po jeho vyhodnotení vo vzájomnej súvislosti s ostatnými vykonanými dôkazmi dospel k správne3mu k záveru, že žalobkyoa nechcela uzavrie? úverové zmluvy v postavení podnikate3a a pri uzatváraní oboch zmlúv o úvere konala ako spotrebite3, ktoré skutkové zistenia súdu prvej inštancie majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

9. Odvolate3 íalej namietal, že nikde v rozsudku súd prvej inštancie nevyhodnotil dôkazmi preukázaný osobný status žalobkyne, ktorá už aj predtým, ako došlo k uzavretiu prvej úverovej zmluvy, podnikala aj

v oblasti finančného sprostredkovania, teda mala vlastné, dlhoročné profesijné skúsenosti z podnikania, na základe ktorých vedela, aký je rozdiel medzi spotrebiteľským úverom a podnikateľským úverom. Podľa Výpisu z registra finančných agentov, finančných poradcov, finančných sprostredkovateľov z iného členského štátu v sektore poistenia alebo zaistenia a finančných sprostredkovateľov z iného členského štátu v oblasti poskytovania úverov na bývanie vedeného Národnou bankou Slovenska v období od 4.12.2014 do 3.1.2017 vykonával činnosť v oblasti poskytovania úverov, úverov na bývanie a spotrebiteľských úverov a pre túto činnosť bola zapísaná aj v príslušnom podregistri; v období od 10.4.2015 do 3.1.2017 vykonával činnosť v oblasti poistenia a zaistenia, prijímania vkladov a pre túto činnosť bola zapísaná aj v príslušnom podregistri. Na registráciu bolo potrebné splniť požiadavky odbornej spôsobilosti a jej prehlbovania, čo potvrdzuje znalosti žalobkyne v problematike, ktorá je predmetom tohto sporu. Súčasne táto skutočnosť dostatočne aj ozrejmuje konkrétne fakty spojené s konaním žalobcu pri uzatváraní zmluvných vzťahov, predovšetkým s nevierohodnosťou jeho tvrdení o tom, o aký úver žiadal, oho si bola a nebola vedomá a je dôležitá práve pri vymedzovaní pojmu „priemerný spotrebiteľ“ v konkrétnych okolnostiach prípadu vo vzťahu k tvrdeniam žalobkyne.

S uvedenou námietkou žalovaného nie je možné súhlasiť, súd prvej inštancie sa s touto argumentáciou vysporiadal v odseku 45 odôvodnenia rozsudku v ktorom uviedol, že skutočnosť, že žalobkyňa vykonávala činnosť v oblasti poskytovania úverov, úverov na bývanie a spotrebiteľských úverov a činnosť v oblasti poistenia a zaistenia, prijímania vkladov, nepotvrdzuje znalosti žalobkyne v problematike spotrebiteľského práva a uvedené automaticky neznamena, že žalobkyňa mala dostatok skúseností na posúdenie kontraktného procesu so žalovaným, a že uvedené neznamena, že žalovaný nemal dodržať prístup k žalobkyňi ako k inému spotrebiteľovi s potrebnou odbornou starostlivosťou, s čím sa stotožňuje aj odvolací súd a poukazuje na to, že pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy je irelevantné, či žalobkyňa v minulosti vykonávala činnosť v oblasti poskytovania úverov, nakoľko zo žiadneho zákonného ustanovenia nevyplýva, že by akákoľvek kategória osôb bola vylúčená spod ochrany poskytovanej spotrebiteľom právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľa. Táto je poskytovaná bez výnimky každej fyzickej osobe, ktorá pri uzatváraní a plnení zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti a to bez ohľadu na vzdelanie alebo profesijné zameranie. Spotrebiteľom je každá osoba, ktorá úver využila na osobné účely a nie v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, zamestnania alebo povolania. Žalovaný preto aj v tomto prípade bol povinný žalobkyňi vysvetliť prostredníctvom mandátára právne následky v prípade uzavretia zmluvy ako fyzická osoba a v prípade uzavretia zmluvy ako podnikateľ, dodržanie ktorého postupu voči žalobkyňi žalovaný v konaní ani netvrdil.

Dôvera spotrebiteľa v poctivé konanie dodávateľa predpokladá, aby v prípade jej narušenia súd nahradil zdanlivú (formálnu) rovnováhu faktickou. Spotrebiteľ sa v porovnaní s dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky pripravené vopred dodávateľom bez toho, aby mohol vplyvať na ich obsah, vrátane výberu zmluvného typu, rozsah a spôsob formulácie textu (rozsudky Súdneho dvora Európskej únie C-240/98 až C 244/98, Oceano Grupo Editorial, C-168/05, Mostaza Claro).

Odvolací súd poukazuje aj na rozsudok Súdneho dvora z 03.09.2015 vo veci C-110/14, Costea, ktorý konštatoval, že pojem „spotrebiteľ“ v zmysle článku 2 písm. b) smernice 93/13 má objektívnu povahu a nezávisí od konkrétnych vedomostí, ktoré môže dotknutá osoba mať, alebo od informácií, ktoré táto osoba skutočne má k dispozícii. Advokát, ktorý uzavrie s fyzickou alebo právnickou osobou konajúcou v rámci jej obchodu, podnikania alebo povolania zmluvu, ktorá, najmä preto, že sa netýka činnosti jeho advokátskej kancelárie, nie je spätá s výkonom jeho povolania advokáta, sa vo vzťahu k tejto osobe nachádza v znevýhodnenom postavení pokiaľ ide o vyjednávaciu silu a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky pripravené vopred predajcom alebo dodávateľom bez toho, aby mohol vplyvať na ich obsah. V takom prípade by ani za predpokladu, že advokát je vo vyššej miere odborne kompetentný nebolo možné dospieť k záveru, že nie je vo vzťahu k predajcovi alebo dodávateľovi slabšou stranou. Znevýhodnené postavenie spotrebiteľa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom, ktoré má vyrovnávať systém ochrany zavedený smernicou 93/13, sa týka tak úrovne informovanosti spotrebiteľa, ako aj jeho vyjednávacíj sily vo vzťahu k podmienkam, ktoré sú pripravené vopred predajcom alebo dodávateľom a na ktorých obsah nemá tento spotrebiteľ vplyv.

Z uvedeného vyplýva, že poukazovanie na profesiu žalobkyne a jej vedomosti je v kontexte s vyjednávacou pozíciou spotrebiteľa pri vopred pripravených formulárových zmluvách irelevantná.

10. Žalovaný tiež namietal, že dôkazné bremeno zaťažuje osobu, ktorá sa dovoľáva spotrebiteľského charakteru právneho vzťahu a ustanovenie § 54 ods. 2 O.z. hovorí len o priaznivejšom výklade spotrebiteľskej zmluvy.

S uvedeným názorom žalovaného nie je možné súhlasiť, nakoľko v prípade pochybností o tom, či ide o spotrebiteľský vzťah, má dôkazné bremeno na preukázanie nespôbiteľského charakteru zmluvy dodávateľ, pričom existujúce pochybnosti treba odstrániť spôsobom známym pre dôkazné konanie, čo znamená, že aj nespôbiteľský charakter zmluvy musí byť preukázaný bezpečne, spôsobom nevzbudzujúcim dôvodné pochybnosti. V opačnom prípade je potrebné uplatniť výklad v súlade s § 54 ods. 2 O.z., podľa ktorého ustanovenia v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Preukázaním nespôbiteľského charakteru zmluvy nie je v žiadnom prípade len všeobecný údaj o poskytnutí úveru na účel výkonu podnikateľskej činnosti a ani označenie dlžníka údajmi zo živnostenského registra najmä ak je dlžník označený aj údajmi s jeho podnikaním nesúvisiacimi (dátum narodenia, rodné číslo, miesto narodenia, stav, pohlavie). Žalobkyňa v tu prejednávanom spore bola na prvom mieste označená svojim menom, priezviskom, miestom trvalého pobytu, miestom narodenia, rodným číslom pohlavím, rodinným stavom a až nižšie nasledovalo jej označenie ako podnikateľského subjektu, čo spochybňuje nespôbiteľský charakter úverovej zmluvy.

Aj Krajský súd v Bratislave v rozhodnutí sp. zn. 9Co/115/2017 z 15.2.2018 vyjadril názor, že: „pokiaľ súd skúma zmluvu uzavretú medzi fyzickou osobou na jednej strane a podnikateľom v rámci predmetu jeho podnikateľskej činnosti na druhej strane, takúto zmluvu je potrebné považovať za spotrebiteľskú, pokiaľ nie je preukázaný opak. Zo samotnej skutočnosti, že dlžník je v predmetnej zmluve označený i údajmi vzťahujúcimi sa k jeho podnikateľskej činnosti, nemožno vyvodíť, že predmetná zmluva nie je spotrebiteľská. Aj fyzická osoba podnikateľ (živnostník) môže vstúpiť a vstupuje do spotrebiteľských právnych vzťahov. Nespôbiteľský charakter zmluvy o úvere nemožno vyvodíť ani zo zmluvného ustanovenia obsahujúce vyhlásenie dlžníka o účele úveru „na výkon podnikania“. Bolo by v rozpore so zmyslom a účelom celého spotrebiteľského práva, ak by sa dali jeho ustanovenia obísť jednoducho tým, že v zmluve je dodávateľom označený ako podnikateľ, bez toho aby bolo zrejmé, že fyzická osoba si je vedomá toho, že vstupuje do záväzku nespôbiteľského do okruhu spotrebiteľských zmlúv. Konanie, ktorým žalovaný manipuluje dlžníkmi, aby s ním vstupovali do právnych vzťahov ako podnikatelia, odporuje dobrým mravom a nemožno mu priznať právnu ochranu.“

Žalovaný v tu prejednávanej veci na preukázanie svojich tvrdení o nespôbiteľskom charaktere zmlúv nepredložil ani neoznačil žiadny dôkaz, opakovane len poukazoval na žiadosti o poskytnutie úverov a na zmluvy o úvere, preto neunesol dôkazné bremeno, že žalobkyňa uzatvorila úverové zmluvy v postavení podnikateľa, teda v rámci výkonu svojej podnikateľskej činnosti a že finančné prostriedky použila na výkon podnikania. Z uvedeného dôvodu bolo potrebné posudzovať zmluvy o úvere ako zmluvy spotrebiteľské.

Ústavný súd SR v náleze sp. zn. I. ÚS 243/07 konštatoval, že „ak sú v zmluve použité formulácie a pojmy, ktoré možno vykladať rozdielne, javí sa byť spravodlivým vykladať ich v neprospech toho, kto ich do zmluvy uložil,“ t.j. v tu prejednávanom prípade je potrebné ich vykladať v neprospech žalovaného, ktorý zmluvy pripravoval.

Odvolací súd k výkladu zmluvy a aplikácii ustanovenia § 54 ods. 2 O.z. poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obdo/45/2012 do 24.6.2013 ktorý konštatoval, že: „Dovolať súd na margo uvedeného dodáva, že pri nejednoznačnom výklade akejkoľvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa, je potrebné uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa ...“

11. Odvolací súd uzatvára, že súd prvej inštancie si povinnosť uloženú mu § 191 ods. 1 CSP splnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje tak, ako už bolo uvedené vyššie. Vnútorne presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov) by sa totiž malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia dôkazov jednotlivo, aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 CSP, pričom súd má povinnosť dbať na tom, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti (ako už bolo uvedené vyššie). V posudzovanom prípade súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie postačujúco a presvedčivo odôvodnil. Okolnosti namietané žalovaným v odvolaní nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvej inštancie.

12. Naviac, jedna zo zmlúv a to Zmluva o úvere e. 237029-12235 zo doa 16.9.2016, už bola predmetom sporu vedeného na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 60Cb/10/2021, v ktorom konaní súd rozsudkom e.k. 60Cb/10/2021-108 zo doa 15.6.2023, právoplatným doa 12.7.2023, zamietol žalobu, ktorou sa žalovaný v postavení žalobcu domáhal od žalobkyne v postavení žalovanej zaplattenia sumy 1.177,20 eur s príslušenstvom titulom plnenia z uvedenej zmluvy a v ktorom súd uzavrel, že „dôkazné bremeno na preukázanie účelu za ktorým bol poskytnutý, zaťažuje toho, kto takúto skutočnosť tvrdí, v tomto prípade teda žalobcu. Keiže účel vyznačený v zmluve preukázaný nebol, súd vychádzal z toho, že uvedený úver bol poskytnutý na súkromné účely, eo aj žalovaná sama uviedla na pojednávaní v rámci jej výsluchu, kei uviedla, že požičané finančné prostriedky použila v ťažkej životnej situácii na úhradu dlhov jej rodinného príslušníka.“ Súd prvej inštancie s poukazom na uvedený právoplatný rozsudok konštatoval, že okrem toho, že sám vyvodil spotrebiteľský charakter oboch zmlúv v tomto konaní z vlastného dokazovania, bolo by v rozpore s princípom právnej istoty, ak by dospel k inému záveru ako v právoplatne skončenom konaní sp. zn. 60Cb/10/2021 s čím súhlasí aj odvolací súd a na zdôraznenie dôležitosti princípu právnej istoty poukazuje na názor Ústavného súdu SR vyjadrený v náleze sp. zn. II. ÚS 300/2018 zo doa 5.9.2018: „K znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty patrí neoddeliteľne princíp právnej istoty vyplývajúci z el. 1 ods. 1 ústavy (PL. ÚS 36/95), ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva. Súčasťou uvedeného princípu je tiež požiadavka, aby sa na ureitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95, II. ÚS 80/99), teda to, že obdobné situácie musia byť právne posudzované rovnakým spôsobom. V zásadnej ústavnoprávnej rovine platí, že je v rozpore s inštitúciou právneho štátu a v rámci neho s požiadavkou právnej istoty, resp. predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, aby všeobecné súdy rozhodovali v obdobných veciach odlišným, ba až protichodným spôsobom. V každom prípade však pri odchýlení od skoršej rozhodovacej praxe sa vyžaduje cieleňé zdôvodnenie odlišného stanoviska prijatého v obdobnej otázke (II. ÚS 274/2015, II. ÚS 275/2015, II. ÚS 19/2016).“ Z obsahu spisu nevyplýva, že by žalovaný uviedol nejaké dôvody pre odlišné posúdenie tej istej zmluvy v tomto konaní a keiže súd prvej inštancie na základe vlastného dokazovania nezistil dôvod na odklonenie sa od právneho záveru vyjadreného v rozsudku Okresného súdu Trnava e. k. 60Cb/10/2021-108 zo doa 15.6.2023, bolo správne, ak súd prvej inštancie tú istú zmluvu právne posúdil rovnakým spôsobom.

13. Žalovaný nesúhlasil s tvrdením prvoinštancieho súdu, že formulárové zmluvy nie sú typické pre obchodnoprávne vzťahy a tvrdil, že dodávatelia používajú zásadne vo všetkých vzťahoch (obchodnoprávne, spotrebiteľské) formulárové zmluvy, s čím sa odvolací súd nestotožuje, nakoľko je všeobecne známou skutočnosťou, že formulárové zmluvy sú typické pre spotrebiteľské vzťahy, v rámci ktorých má dodávateľ vopred pripravené zmluvy pre neureitý počet spotrebiteľov a ktorých znenie nemajú títo spotrebiteľia možnosť ovplyvniť a to na rozdiel od obchodnoprávných vzťahov, pri ktorých je typické vyjednávanie podmienok medzi podnikateľmi a ich rovnocenné postavenie. Odvolací súd poukazuje na Nález Ústavného súdu ER vo veci III. ÚS 3725/2013 z 10.4.2014, kde sa hovorí, že predformulárové znenie spotrebiteľských dokumentov je prirodzenou súčasťou úverových produktov a všeobecne všetkých spotrebiteľských vzťahov. Odvolací súd ešte v tejto súvislosti dodáva, že žalovaný ani netvrdil, že by predmetné zmluvy o úvere neboli formulárové a že ich uzavretiu by predchádzali rokovania typické pre uzatváranie zmlúv medzi podnikateľmi.

14. S ohľadom na všetko vyššie uvedené by bolo nadbytočným a v rozpore so zásadou hospodárnosti konania (el. 17 princípov CSP) zaoberať sa aj prípadnými ďalšími okolnosťami potenciálne vedúcimi k tomu istému záveru a teda aj ďalšou súvisiacou odvolacou argumentáciou žalovaného (o platnom dojednaní odplaty za poskytnutie úveru a úrokov), hoci sa jej strany venovali v odvolacom konaní.

15. Keiže súd prvej inštancie vyhodnotil právny vzťah medzi stranami sporu založený predmetnými zmluvami ako právny vzťah založený spotrebiteľskými zmluvami, posudzoval ich nielen podľa príslušných ustanovení OBZ (§ 497 a nasl.), ale aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. O.z. a ZoSÚ), keiže žalovaný pri uzatváraní zmlúv o úvere vystupoval ako dodávateľ s poukazom na predmet podnikania a žalobkyňa vystupovala ako spotrebiteľ, pretože jej boli poskytnuté úvery za iným účelom ako za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania.

Podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ (v znení účinnom ku dou uzavretia zmlúv), zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Obeianskeho zákonníka 18) musí obsahovať tieto náležitosti:

a) druh spotrebite3ského úveru,
d) meno, priezvisko, dátum narodenia, rodné číslo a adresu trvalého pobytu spotrebite3a,
f) dobu trvania zmluvy o spotrebite3skom úvere a termín koneenej splatnosti spotrebite3ského úveru,
i) úrokovú sadzbu spotrebite3ského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebite3ského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebite3ského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatujú rôzne úrokové sadzby spotrebite3ského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatnite3ných úrokových sadzbách spotrebite3ského úveru,
k) roenú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebite3 zaplati?, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebite3skom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto roenej percentuálnej miery nákladov,
z) priemernú hodnotu roenej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebite3ský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebite3skom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrťrok; platnou priemernou hodnotou roenej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebite3ský úver pri zmluvách o spotrebite3skom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty roenej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota roenej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebite3ský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok.

aa) názov zmluvy, ktorý obsahuje slová spotrebite3ský úver v príslušnom gramatickom tvare.
Podľa § 11 ods. 1 písm. b), g) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmlúv), poskytnutý spotrebite3ský úver sa považuje za bezúročený a bez poplatkov, ak b/ zmluva o spotrebite3skom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa), g/ roená percentuálna miera nákladov spotrebite3ského úveru prekračuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty stanovenej podľa osobitných predpisov.

Z citovanej právnej normy vyplýva, že následkom dohody zmluvných strán odporujúcej tým uvedeným ustanoveniam zákona o spotrebite3ských úveroch je tzv. fikcia bezúročenosti a bezpoplatkovosti úveru („považuje sa“). Ide teda o prípad bezdôvodného obohatenia, ktorý nastáva v dôsledku existencie osobitnej sankcie postihujúcej jednu zo zmluvných strán, upravenej priamo v zákone. Ako uviedol ústavný súd v náleze sp. zn. I. ÚS 51/2020: „Nemožno pochybovať o tom, že bezúročenosť úveru nastupujúca ako ex lege dôsledok porušenia konkrétnych ustanovení zákona o spotrebite3ských úveroch má v prípade spotrebite3ovho plnenia nad rámec požiadanej istiny ten následok, že na strane prijímajúceho verite3a vzniká bezdôvodné obohatenie. Ide o špecifický predpoklad vzniku bezdôvodného obohatenia. Jeho základ je daný porušením zákona už v priebehu kontraktnej fázy, pričom však toto porušenie nemá vplyv na platnosť spotrebite3skej zmluvy ako takej.“ Uvedené umožňuje odvolaciemu súdu zovšeobecniť, že plnenie spotrebite3a poskytnuté dodávateľovi nad rámec istiny dohodnutého spotrebite3ského úveru je bezdôvodným obohatením vzniknutým na strane dodávate3a z neplatného právneho úkonu. Zákonná fikcia bezúročenosti a bezpoplatkovosti spotrebite3ského úveru je totiž z hľadiska Obeianskym zákonníkom pevne daných skutkových podstát bezdôvodného obohatenia akouśi modifikáciou neplatnosti právneho úkonu vyvolanou (danou) špeciálnym charakterom aplikovaného hmotnoprávneho ustanovenia zákona o spotrebite3ských úveroch.

Podľa § 451 ods. 1 a 2 O.z., kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať (1). Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov (2).

Podľa § 456 O.z., predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

Pretože zmluvy uzavreté medzi stranami sporu majú charakter zmluvy o spotrebite3skom úvere v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 a § 2 písm. d) ZoSÚ, správne skúmal súd prvej inštancie, či obsahujú náležitosti ustanovené podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ. Prvoinštančný súd zistil, že zmluvy neobsahujú v rozpore s § 9 ods. 2 písm. a), d), f), i), k), z), aa) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmlúv) nasledovné náležitosti: druh spotrebite3ského úveru; dátum narodenia, rodné číslo a adresu trvalého pobytu spotrebite3a; dobu trvania zmluvy o spotrebite3skom úvere a termín koneenej splatnosti spotrebite3ského úveru; úrokovú sadzbu spotrebite3ského úveru; roenú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebite3 zaplati?; priemernú hodnotu roenej percentuálnej miery nákladov; názov zmluvy, ktorý obsahuje slová spotrebite3ský úver v príslušnom gramatickom tvare. Žiadna z vymenovaných obligatórnych náležitostí sa v ani jednej zo zmlúv neuvádza. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný

skutkové tvrdenie žalobkyne o nedostatku náležitostí zmlúv podľa ZoSÚ nepoprel, preto toto skutkové tvrdenie bolo nesporným a prvoinštančný súd z neho vychádzal. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že keďže je úver poskytnutý žalovaným žalobkyňi bezúročený a bez poplatkov, má to za následok, že žalovaný nemal nárok na zaplatenie žiadnej zmluvnej odmeny/úrokov z úveru, ani žiadnych poplatkov, ale len na vrátenie poskytnutých súm úverov a žalobkyňa má právo na vydanie plnenia nad rámec zaplatenej istiny titulom bezdôvodného obohatenia sa žalovaného. Za správne (tiež žalovaným nespochybnené) odvolací súd považoval závery súdu prvej inštancie, ktorý mal za preukázané, že žalobkyňa uhradila žalovanému na zmluvu e. 237898-12235 (na ktorú eerpala úver v sume 1.000 eur) celkom sumu 1.853,04 eur a na zmluvu e. 237029-12235 (na ktorú eerpala úver v sume 3.000 eur) celkom sumu 4.298,12 eur. Celkom tak žalobkyňa zaplatila žalovanému sumu 6.151,16 eur, z eoho vyplýva suma bezdôvodného obohatenia žalovaného vo výške 2.151,16 eur (6.51,16 eur - 4.000 eur). Uvedená suma predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného z dôvodu, že o túto sumu mu žalobkyňa plnila bez právneho dôvodu, keďže pre bezúročenosť a bezpoplatkovosť úveru nebola povinná plniť žalovanému viac ako sumy eerpaných úverov. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie správne uložil žalovanému bezdôvodné obohatenie vydať a to zaplatením žalovanej sumy.

lalej súd prvej inštancie dôvodil, že žalobkyňa sa domáhala aj zaplatenia úrokov z omeškania, pričom žiadala úroky z omeškania odo doba 3.8.2023. Žalovanému bolo uložené plniť žalobkyňi z dôvodu bezdôvodného obohatenia. Podľa § 563 O.z., ak eas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo ureený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého doba po tom, eo ho o plnenie verite3 požiadal. Pokia3 ide o preukázanie oprávnenia advokátskej kancelárie zastupovať v danej veci žalobkyňu, z e-mailu zo doba 2.8.2023 vyplýva, že jeho prílohou bolo okrem výzvy aj splnomocnenie od žalobkyne, z ktorého vyplýva oprávnenie advokátskej kancelárie kontaktovať žalovaného za úeelom zaslania výzvy na splnenie dlhu. Uvedená výzva bola žalovanému zaslaná e-mailom doba 2.8.2023 a v tento istý mu bola aj dorueená a bola ním preeítaná, eo žalovaný nespochybnil Vzh3adom na to, že doba plnenia nárokov na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je stanovená právnym predpisom a v posudzovanom prípade nebola stranami dohodnutá, žalovaný sa dostal do omeškania doba 4.8.2023, kei doba 2.8.2023 mu bola dorueená výzva na plnenie, doba 3.8.2023 bol deo splatnosti a deo 4.8.2023 bol prvým doom omeškania, preto súd prvej inštancie správne priznal žalobkyňi úrok z omeškania vo výške 9,25 % roene z priznanej sumy až od uvedeného dátumu vzniku omeškania, t. j. 4.8.2023 a vo zvyšku úroku z omeškania žalobu zamietol. Aj v tejto easti odvolací súd považoval závery súdu prvej inštancie a jeho právne posúdenie za správne.

16. Odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpovei na každú jednu poznámku, ei pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán sporu (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré struene a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postaeuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo úeastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Za odoatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, ei požiadaviek strany, ktorá je nespokojná s právnymi závermi, tým nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý proces totiž nepatrí právo úeastníka konania (strany), aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol úeastník konania (strana) pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04).

lajšie odvolacie argumenty žalovaného odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadavať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpovei na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatoene objasujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Skutoenosti uvedené v odvolaní žalovaného neboli spôsobilé spochybniť správnosť skutkových a právnych záverov, ku ktorým dospel súd prvej inštancie a vecnú správnosť rozsudku v napadnutej easti, preto odvolanie z h3adiska uplatnených odvolacích dôvodov nemožno považovať za opodstatnené.

17. Odvolací súd riadiaci sa vyššie uvedenými úvahami rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutých výrokoch I. a III. podľa § 387 ods. 1 CSP z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdil, eo sa týkalo aj vecne správneho rozhodnutia o náhrade trov konania.

18. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Pod3a § 255 ods. 1 a 2 CSP súd prizná strane náhradu trov konania pod3a pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Pod3a § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Pod3a § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol pod3a § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že procesne plne úspešnej žalobkyni priznal proti žalovanému právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, a to z dôvodu, že strana, ktorá mala plný úspech vo veci (žalobkyňa), má nárok na náhradu všetkých úctelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala (žalovaný), keď nevidel dôvod pre aplikáciu ust. § 257 CSP.

19. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Súd vždy poučí strany o ich práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci. (§ 160 ods. 2 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)